

7-12/1975

P. III 768

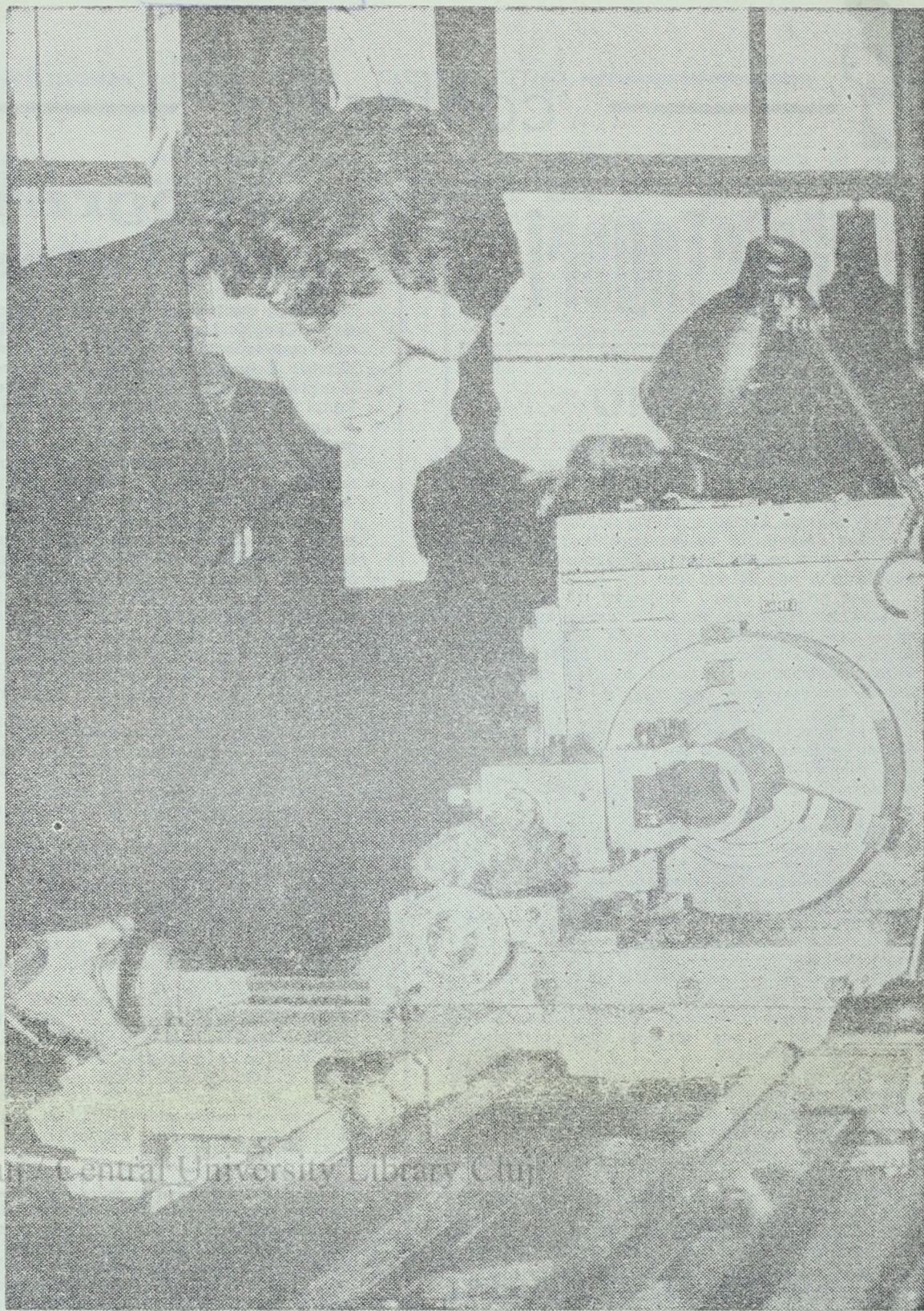
BIBL. UNIV. CLUJ-NAPOCA

Nr. 1167 1976

Exemplar legal.

Forum studentesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul III ● nr. 7 1975 ● 16 pagini ● lei 1,50 ●

Reverberație istorică

Am spus ultimului pătrar de veac „bun venit” prin mesajul de pace al președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Am spus Anului nou „bună dimineața” prin creșe și pâine, prin oțel și grîul incolțit în Bărăgan, prin Carpați și Dunăre.

Am urat „La mulți ani !” cu gîndul la ceea ce a fost și ceea ce trebuie să vină.

Am trăit un an plin, '74, anul Congresului al XI-lea al P.C.R., al alegerii primului președinte al României socialiste, anul împlinirii a 30 de ani de existență liberă și ochii minții se întorc cu mîndrie și responsabilitate spre succese și îndatoriri, spre trecut de glorie și viitor de aur.

Obiectiv primordial, înfăptuirea cincinalului înainte de termen și-a găsit ecou în toate județele țării, oamenii muncii înscriind fapte de laudă în geografia economică și spirituală a patriei.

Anul acesta începe cu Ștefan și Eminescu, cu Podul Înalt și Luceafărul și cumpăna ochilor aduce cinstire-mărgele de cleștar-patriei, fiilor săi de lumină.

Și tot anul acesta, la 9 martie, vom acorda votul nostru candidaților Frontului Unității Socialiste, pentru creșterea forței industriale a patriei, pentru propășirea economiei naționale, pentru continua ridicare a nivelului de trai.

Cinstim trecutul și modelăm viitorul ; sîntem sămînța ce miine trebuie să rodească, în uzine și fabrici, sîntem studenți ai României socialiste și pășim alături de întregul popor pe drumul trasat de partid.

Purtăm stindardul unui „ev aprins” și de aceea dăm minții și brațelor noastre încredere și tărie de oțel.

FORUM STUDENTESC

răsrîngeri

OMAGIU

Ne-am obișnuit cu prezența aproape zilnică în locașul înțelepciunii - bibliotecă. Dăm ochilor băutura literelor, rod al altor alte litere și cărți adăpostite cu grijă de grădinar în mereu același locaș-bibliotecă. Prezența cărților în activitatea cotidiană a devenit atât de familiară încât e greu de imaginat cum ar sta lucrurile fără această trăire virtuală în și prin literele lor.

Cineva grijuliu, mereu binevoitor dă cărților afecțiune, existență de generații, cineva care rămâne de cele mai multe ori cel mult amintirea cutărui sau cutărui absolvent. Și totuși bibliotecarul e prezent zilnic printre rafturile cu cărți și, cu gesturi de adorație, simți cum mîngîie fiecare volum, fiecare carte.

Cunoaște deja câteva mii de volume cu caracteristicile lor fizice și nu o dată li-e dat urechilor să audă cum cutare student e muștrat, cu sincere păreri de rău, că a știrbit din existența cărții o zi în plus.

E parcă gestul de părinte, părinte al cărților, înțeleghător al limbajului sufletului lor.

Primirea și restituirea cărților a depășit faza de simplă formalitate sau obligație, ea e un adevărat dialog din care nu o dată ai de câștigat.

Și cum s-ar descurca „bobocii” fără staturile și grija lor, bibliotecarii, într-un univers nou deschis spre reflecție.

Iată de ce nu mă miră faptul că la sfîrșit de studenție, cînd ochiul e-ntors spre un nou răsărit, un ultim popas, o garoață și un cîntec dau cînstire aceluia care au pus un liant între cărămizile devenirii - bibliotecarii.

Priviți-i mai atent, atunci veți vedea undeva, la cumpăna ochiului, mărgele de cristal, metamorfoză reverberativă a zilelor de aplecare asupra cărților, a zilelor de comunicare prin sufletul cărților.

NICU CĂLĂȚAN

SFÎRȘIT ȘI ... ÎNCEPUT DE DRUM

Amfiteatrul mare al bătrînei facultăți ne primește familiar pentru ultima dată: 22 noiembrie 1974.

Cursul festiv, moment simbolic cu semnificații emoționante în conștiința noastră, curs al absolvenților secției de electrotehnică subingineri; 60 de studenți, 60 de oameni care se simt acum mai aproape acum unul de altul.

Tăcerea netirească așternută apăsător la intrarea cadrelor didactice ne aduce lacrimi în ochi. Imi descopăr surprins colegii, îi simt ca ceva fără de care viața de student s-ar fi pierdut undeva între bibliotecă și facultate, îi simt ca făcînd parte din acești ani de care mă leg acum cu toată ființa mea.

Mă uit în jur; ca de-atîtea ori, fiecare se uită ușor încrunțat spre tablă, într-o încăpățînată credință că încă mai sîntem studenți ai acestei facultăți.

Fiecare se uită înainte, dar nestăpînite, gîndurile trec mult dincolo. Oare ce gîndesc Rodica, Toni, Venus? Drumul pe care-l începem pare greu și aspru, căci trece prin adevărata viață încărcată de conștiința maturității împlinite.

Gînduri pentru mai tîrziu, pentru vremuri cînd vom cînsti aceste clipe cu toată nostalgia regretului, a farmecului acestei minunate vieți de student, cînd vom cînsti fiecare gest care ne-a obosit sau înflăcărat în toți acești ani.

Totul e apoi firesc și simplu ca un ritual: colegul nostru Gheorghe Alexoi înmînează cheia facultății colegilor mai mici, celor care-și intuiesc prin noi emoții nebănuite încă.

Se cîntă cu glasuri tremurînde; pe piept garoațele roșii ne urmăresc ritmul. Flori pentru acești ani, pentru generația noastră călîtă la răscruce de drumuri, în momentele istorice pe care le trăiește țara. Sîntem una din ultimele generații crescute pe năncile vechii clădiri a facultății, bănci de pe care au ieșit strălucite generații. Sîntem, la sfîrșit de drum și, în același timp, la începutul unui nou drum.

În jurul meu, colegi lîngă care am stat parcă de o viață. Simt că există o metaforă proprie acestor 60 de oameni.

ANDREI BRAUN

răsrîngeri

Programul partidului - programul nostru de viață

Am fost martorii unui eveniment intrat deja în istorie - Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român caracterizat de secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu ca fiind „forumul cel mai înalt al întregului popor”. Însemnătatea sa deosebită rezidă din faptul că aici s-au adoptat primul Program al P.C.R. - „carta ideologică fundamentală a partidului, programul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism” - și Directivele de dezvoltare economico-socială a României în anii 1976-1980 și în perspectivă pînă în 1990.

Acest forum al comunistilor a coincis cu aniversarea a 30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă, prilej fericit de efectuare a bilanțului activității partidului pe parcursul a 30 de ani de muncă entuziastă pentru edificarea societății socialiste: „În această perioadă, sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, ca de altfel în decursul întregii sale existențe, partidul nostru și-a îndeplinit cu cinste misiunea ce și-a asumat-o, conducînd cu succes lupta de transformare revoluționară a țării, marea operă de făurire a orînduirii socialiste pe pămîntul României”.

Rămînd mereu consecventă politicii sale de pace, colaborare și soluționare pe cale pașnică a diferendelor, țara și-a manifestat și de data aceasta dorința de pace și independență, de trecere la dezarmare, de ajutorare reciprocă, de stabilire a unei noi ordini economice internaționale.

Partidul nostru militează pentru deplina egalitate în drepturi a tuturor statelor, pentru respectul independenței și suveranității naționale, pentru neamestecul în treburile interne și avantaj reciproc.

Prin directivele adoptate dezvoltarea țării capătă contururi clare, îndeplinirea cincinalului actual înainte de termen constituind un imbold spre mai mult, spre mai bine.

Dacă în 1938 producția industrială a fost de 18 miliarde lei, în 1975 ea va fi de 582-591 miliarde lei, creșterea fiind de mai bine de 30 de ori.

Pe lîngă această creștere valorică, diversificarea producției industriale este foarte mare, domeniul ca energetică, electrotehnică, electronică, mecanică fină și optică, mașinile unelte, construcțiile de nave și alte ramuri avînd ritmuri de creștere prevăzute mai mari de 20%, unele atîngînd chiar 33%.

De semnalat este faptul că la crescut preocuparea pentru latura calitativă a activității economice, pentru ridicarea nivelului tehnologic al produselor.

O altă ramură de bază a economiei naționale, agricultura, a cunoscut și cunoaște o importanță dezvoltare, ritmul său de dezvoltare fiind de 4,6-6% anual.

Ca o urmare firească a dezvoltării economice naționale, a clarviziunii politicii partidului, venitul național a crescut cu 12% ceea ce a permis îndeplinirea programului de dezvoltare economico-socială a țării. Pentru cincinalul 1976-80 ritmul anual de creștere a venitului național este estimat la 9-10% anual. Organic legată de economia națională e problema cadrelor, a forței de muncă, sector în care se vor produce de asemenea importante mutații și transformări.

Imperativul integrării

Ca urmare a industrializării țării, în cincinalul următor, pentru prima dată, populația ocupată în industrie va depăși-o pe cea din agricultură ca urmare a creării unui număr de 1-1,2 milioane de noi locuri de muncă dintre care 60% în industrie. Acest fapt va duce la mărirea numărului de tehnicieni și ingineri, a cadrelor de specialitate, atîngîndu-se numărul de 250-300 de mii.

Pentru realizarea acestui deziderat, învățămîntul universitar trebuie să cunoască o puternică dezvoltare și modernizare, așa încît cei 180 mii de absolvenți, dintre care 83.000 ingineri, să poată să se încadreze rapid în producție. Deprinderile practice și pregătirea teoretică trebuie să se împletească permanent, realizarea integrării învățămînt-cercetare-producție, asigurată și prin crearea de laboratoare, stații-pilot, ateliere de producție, duce la o mai profundă pregătire, la integrarea mai rapidă în producție.

Directivele de dezvoltare prevăd că „întregul proces de pregătire în școlile superioare va fi astfel organizat încît profesorii și studenții să participe atît la învățămînt cit și la activitatea practică, facultățile devenînd astfel puternice centre de învățămînt, cercetare și producție, capabile să aducă o contribuție însemnată la dezvoltarea economiei și culturii socialiste”.

Dovedind grija permanentă pentru dezvoltarea țării pentru formarea omului nou, a specialistului cu pregătire politică corespunzătoare, tovarășul Nicolae Ceaușescu a expus liniile directoare ale învățămîntului și în special ale învățămîntului superior de la tribuna Conferinței cadrelor și activului de partid din învățămîntul superior.

Aceste linii directoare, de schimbare radicală a învățămîntului superior își găsesc materializarea și în Directivele Congresului al XI-lea.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia: „În decursul anilor s-a ajuns la o prea mare fărîmîtare a disciplinelor, ceea ce a prejudiciat grav atît nivelul învățămîntului cit și, mai cu seamă, formarea unor cadre de spe-

cialiști cu cunoștințe multilaterale. Se mai predau cursuri cu conținut abstract care nu fîn suficient seama de noile descoperiri în domeniul respectiv al cunoașterii; nu peste tot se acordă atenția necesară realizării unei reale și strînse legături între învățămînt-cercetare-producție”.

În acest spirit, Rezoluția adoptată de Conferința prevedea: „Subliniind justetea măsurilor pentru lichidarea specializării înguste în formarea cadrelor, participanții la Conferință se angajează să asigure atît o pregătire științifică, tehnică, culturală în profile largi cit și o temeinică instruire profesională, astfel ca absolvenții instituțiilor de învățămînt superior să se poată integra rapid în activități sociale, să se poată adapta schimbărilor pe care le implică revoluția științifică și tehnică contemporană, dezvoltarea impetuoasă a patriei noastre”.

Specialistul, om cu înaltă cultură

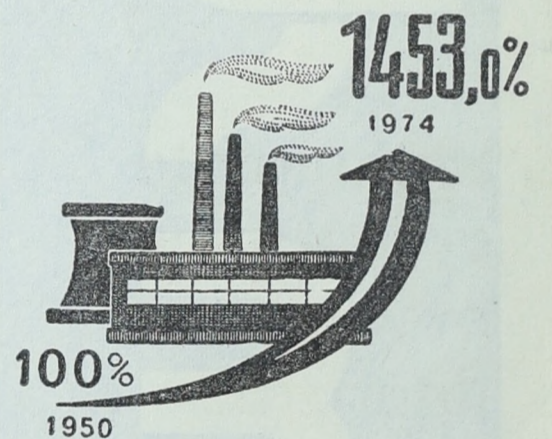
Participanții la conferință au apreciat că „problema fundamentală a perfecționării și modernizării în continuare a învățămîntului superior, chezașia formării viitorilor specialiști potrivit exigenței construcției socialiste este integrarea școlii superioare cu producția și cercetarea științifică”.

Fiind fii ai României socialiste, membri ai unei organizații revoluționare comuniste, U.A.S.C.R., trebuie să ne preocupăm de pregătirea politică și ideologică pe baza învățămîntului marxist-leninist.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia: „Un bun specialist trebuie să fie și un om cu o cultură socială înaltă, cu o atitudine politică înaintată, cu o gîndire revoluționară. Astfel specialistul care va contribui la edificarea comunismului va fi nu numai un bun tehnician ci și un om politic, un militant social cu o viziune revoluționară asupra lumii, un luptător pentru progresul continuu al patriei noastre, pentru progresul întregii societăți umane”.

Pentru asigurarea unei conștiințe înaintate, marxist-leniniste, un rol important revine U.T.C.-ului, asociațiilor studențești, chemate să asigure membrilor săi o

Creșterea producției globale industriale

înaltă ținută morală și politică. În rezoluția adoptată se prevede: „Va fi desfășurată o amplă activitate politică-ideologică în vederea însușirii și respectării neabătute de către studenți a principiilor și normelor eticii și echității socialiste, de formare a trăsăturilor morale înaintate ale tineretului, cu o înaltă conștiință socialistă, de sporire a fermității și combativității lui revoluționare, pentru educarea tinerilor români, maghiari, germani și de alte naționalități în spiritul unității și frăției, al datoriei de a învăța și munci împreună, de a participa tot mai activ la îndeplinirea neabătută a programului de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare spre comunism”.

Am pășit într-un an nou, anul în care întreaga națiune depune eforturi pentru realizarea obiectivului primordial: cincinalul înainte de termen. Studenții timișoreni, ca de altfel din întreaga țară, pornesc la început de an cu dorința de a materializa prevederile documentelor de partid, de realizare a unei colturii radicale în învățămîntul superior atît din punct de vedere al concepției cit și din punct de vedere organizatoric.

Contribuim la ridicarea noțiunii noastre socialiste prin asigurarea unei pregătiri profesionale corespunzătoare și a unei concepții înaintate despre lume și viață.

C. NICOLAE

Reprezentările grafice din paginile 2, 6, 7 și 16 se referă la județul Timis

Sesiune a calității

O primă apreciere după o sesiune frumoasă și după o vacanță cu atât mai așteptată. Așadar: „sesiune a calității” — concluzionează cel care aruncă fie și în această privire asupra statisticilor.

Câteva argumente: din totalul promoțiilor pe întreg centrul universitar, majoritatea au medii peste 7, ba mai mult, 30% au mediile cuprinse între 9 și 10.

Tot sub aspect calitativ, procentul studenților nepromovați la trei materii a scăzut la 1%, procent care în bună măsură scutește de prea mari emoții sesiunea din vară pe care orice student și-o dorește cât mai puțin încărcată.

Aceste prime aprecieri asupra plusului activ al sesiunii, trebuie privite pe fondul unei raportări la exigențe sporite cu fiecare an, și prin prisma unor cunoștințe tot mai temeinice care se cer din partea celor care mine vor părăsi băncile facultății.

O a doua apreciere — evident cantitativă — deși sub raport statistic ne arată clar o creștere mare a procentului promoțiilor la nivel de centru universitar — e de natură să mulțumească, având în vedere posibilitățile noastre reale dublate de condiții din ce în ce mai favorabile și mai eficiente activității profesionale. Astfel, la politehnică, deși saltul celor promoși este consistent, resursele nu sînt încă pe departe epuizate. „Aici nu numai că s-au semnalat majoritatea cazurilor de nepromovare a celor trei examene dar este nepermis de mare numărul celor care și-au lăsat în mod deliberat un examen pentru sesiunea următoare — ne înformază tovarășul Gh. Bogoievici, șeful comisiei profesionale pe centrul universitar — practic uzitată încă datorită sistemului regulamentului de burse care permite în cadrul sesiunii de trei examene nepromovarea unuia”. Din aceleași motive, paradoxală pare situația anilor II subinginerii, e drept și din cauza unei sesiuni de trei săptămâni și 5 examene. Concret, la Facultatea de construcții, studenții ultimului an, III, subinginerii, au promovat sesiunea din iarnă în procent de 14,5%, dar ceea ce este semnificativ și lămuritor, aproape toți au medie peste 8.

Trebute să subliniem cel mai evident salt, echivalent prin raportare cifrică cu cele mai bune rezultate ale sesiunii, realizat de studenții Institutului de medicină: cei mai mulți integraliști. 40% din numărul total al studenților institutului au pășit în noul semestru după note de 9 și 10 în sesiunea din iarnă (1). Conform unor statistici, întocmite în fiecare facultate și institut de altfel, s-au făcut și la medicină clasamente pe anii de studiu cuprinzând rezultatele sesiunii sau ierarhizări mai complexe incluzând între criterii, evident pe lângă cel al mediilor primelor examene ale anului și, rezultatele obținute în munca de cercetare științifică, în activitățile cu caracter practic, făcînd să fie apreciat ca o reușită concursul „Fiecare asociație a studenților comunisti, colectiv de educare în muncă și pentru muncă a studenților”. Cu cele mai bune rezultate se mîndrește anul III stomatologie, dar la poziția necontestată de performer al acestei sesiuni a Institutului de medicină au contribuit substanțial și anii I. Pe Claudia Secuiu, una din „alesele” acestei prime sesiuni din viața sa de student, n-am reușit s-o găsim pentru a afla cheia notelor de 10. „Învăț probabil printr-una din sălile institutului” — ni se dau lămuriri. O colegă de an, Emilia Adam, anul I pediatrie, își justifică timid și totodată firesc frumoasele rezultate ale sesiunii: „O pregătire temeinică pe tot parcursul semestrului, seriozitate și consecvență în lămurirea la timp a tuturor problemelor, adăugate unei constante încrederi în forțele proprii, e imposibil să nu aducă mai devreme sau mai târziu satisfacții”.

Anii întâi au cele mai bune rezultate la Facultatea de electrotehnică: de necrezut, dar apreciind doar după medii concursul intergrupe a consemnat pe primele trei locuri doar... boboci. „Într-un fel și examenele primilor ani au fost mai ușoare — ne lămurește Horia Ciocîrlie, șeful comisiei profesionale a consiliului A.S.C. al facultății — și de aceea grijile pentru sesiunea din vară se materializează deja în ore de studiu în bibliotecă și săli de lectură, pentru că două examene de un an la cele două discipline de matematici în sesiunea de vară cer de pe acum eforturi constante”.

La Electrotehnică, rezultatele sînt însă bune și la nivelul altor ani. Vasile Tăpârdea, anul III calculatoare electronice, cel mai în drept „posesor” din grupa sa a singurei note maxime la examenul de „Dispozitive și circuite electrice”, cuil

sesiunii la această secție, abia scăpat de emoțiile examenului („deși sîntem după mai multe sesiuni, emoțiile sînt aceleași ca la primul examen” — se grăbește să ne spună cînd aude că intenționăm o discuție despre sesiune) ne mărturisește: „Pregătirea pentru această disciplină de bază, a necesitat din partea mea și din partea colegilor mei (n.n. grupa a avut doar doi nepromovați și o mare parte de note peste 8) o pregătire ceva mai sistematică decît la alte discipline, consultarea unei bibliografii existente, destul de vaste și insuficient sistematizate încă, a necesitat asimilarea unui mare volum de cunoștințe. Bineînțeles, apreciez ca foarte utile seminariile și interesantele lucrări de laborator la această materie”.

La Consiliul A.S.C. al Facultății de construcții o nouă constatare îmbucurătoare: Dorel Bolduș, anul IV CCI, președintele consiliului, Petru Steolea, anul III IF ing., secretarul consiliului, Valeriu Hîncu, anul

predarea primelor cursuri; de curînd s-au stabilit consultații la materia de examen, iar lucrările practice stil proiect sînt nelipsite. Sperăm să obținem rezultate mai bune în acest an atît pentru întregirea pregătirii noastre profesionale, cît și pentru a reabilita renumele facultății noastre”. Angajamentul viitorilor economiști a avut un palpabil ecou în bilanțul general al universitarilor timișoreni; pînă acum eterna scuză a acestora pentru procentajul scăzut al promoțiilor, studenții Facultății de științe economice au după această sesiune 72% integraliști, celelalte facultăți neavînd niciuna un procent atît de mare. Oricum, felicitări anului III Științe naturale, anul IV Fizică, Fizică-Chimie și Matematică informatică, asta ca să nu vorbim decît de Facultatea de științe ale naturii. De reținut munca celor 243 studenți ai facultății angrenați în activitatea de cercetare științifică și proiecte. Și citeva

III CH, vicepreședinte cu problemele profesionale au numai note de 10. Observăm „în trecut” un „aspru” procent de promovări (47,2%), dar iată-ne în mijlocul anului IV CH, cîștigătorul locului I fără drept de apel al oricărui clasament care ar include în criteriile de ierarhizare rezultatele sesiunii. Frunțași sînt mulți, iată doar cîțiva de nota 10: Liviu Comanici, Nicolae Udrescu, Vladimir Culea ș.a.

Și ceva de la Universitate. Înainte cu cîteva zile de începerea sesiunii, Elena Călin, an III economia industriei (Științe economice), ne mărturisea: „Avînd în vedere că sîntem deja în anul III, pregătirea pentru sesiune a început odată cu

nume: I. Bica, A. Terescenco, M. Radu, F. Deme, D. Lungu, C. Bota, M. Dicu (matematică-informatică), Solveig Tietz, (științe naturale), Ladislau Toro (fizică), și bineînțeles, Iuliana Galea, an I economia industriei.

Listele se pot continua, felicitări și observații critice se mai pot aduce.

Preocupările noastre se îndreaptă însă de pe acum spre sesiunea viitoare. E firesc deci, în locul unor lauri pe frunzi aplecate asupra altor cursuri, în locul unor reproșuri figurilor preocupate de a recupera timpul pierdut, să lăsăm loc pentru urări de succes în următoarele întîlniri cu propriile forțe. TUDOR PETAN

Rezultatele concursului profesional intergrupe

S-a încheiat o etapă importantă din activitatea profesională a studenților timișoreni. Publicăm mai jos rezultatele... un fel — și numai un fel — de-a zice, pentru că, dincolo de numele grupelor și anilor, efectele concursului poartă o încărcătură deosebit de complexă. Ea este traductibilă prin: mobilizarea superioară a eforturilor, organizare, într-ajutorare, sporire considerabilă a cunoștințelor de specialitate, activizare în planul vieții de organizație. În acest context trebuie înțelese rezultatele:

1. Electrotehnică: grupa 1, anul I MAE
2. Chimie: grupa APE, anul IV TCA
3. Mecanică: grupa 5, anul IV M. N.
4. Construcții: grupa 8, anul III I.F.
5. Mecanică agricolă: grupa 542, anul IV
6. Științe ale naturii: grupa 2, anul III informatică
7. Științe economice: grupa 529, anul IV economia industriei
8. Filologie: grupa 412, anul IV
9. Învățămînt pedagogic: grupa 97 an II ed. fizică
10. Agronomie: grupa 174, anul IV agronomie
11. Medicină veterinară: grupa 251, anul V medicină veterinară
12. Medicină: anul I—III, grupa 18, anul III stomatologie anul IV—VI, grupa 16 anul V stomatologie

Din partea noastră, a tuturor, cuvenitele FELICITĂRI!

Votăm pentru propășirea patriei socialiste

Succesele importante ale economiei, evenimentele politice premergătoare Congresului al XI-lea, vin să întregescă hotărîrea comunistilor, a întregului popor de realizare a mărețelor obiective înscrise în Programul P.C.R.

Pe plan ideologic, Tezele din iulie '71 au evidențiat perspectiva realizării unor relații de tip nou între oameni, a omului de tip nou caracterizat de înalte calități morale, pe fondul unei conștiințe înaltă.

Creșterea democrației este reflectată de democratismul sistemului nostru electoral, privit prin prisma noii legi electorale pe care eu o consider un pas înainte spre crearea posibilității tuturor oamenilor muncii de a participa la conducerea țării.

Și pentru că anul acesta am pentru prima dată prilejul de a vota, doresc să exprim mîndria și satisfacția că trecem în rîndurile cetățenilor care au acest drept și, în același timp, prin actul nostru de o deplină responsabilitate politică să manifestăm încă o dată adeziunea la politica partidului, a Frontului Unității Socialiste.

DAN GIRLEȘTEANU

Îmi exprim total adeziunea față de sistemul obiectiv, democratic și realist de a da glas opiniei personale în exprimarea opțiunii pentru funcțiile obștești, hotărîtoare în destinul țării.

Ca viitor cadru medical, trăiesc emoția firească a primei participări la consemnarea și realizarea unui act istoric de o asemenea importanță.

Tot ce s-a făcut în ultimii ani este impresionant. Folosesc acest prilej de-a aduce mulțumirile cadrelor medicale universitare și ale studenților Institutului de medicină pentru minunatul edificiu arhitectonic, edilitar și de real folos pentru păstrarea sănătății publice: Spitalul județean.

Votînd pentru cei mai buni, asigurăm premisele succeselor viitoare.

IOAN ROMOȘANU

Căutarea nu e numai a mea

Premiul întâi pentru colaborare la revista „Viața studentescă” i s-a acordat lui Florin Decis, deja binecunoscut din paginile revistei noastre și de la expozițiile de fotografie ale Casei de cultură a studenților și ale Universității.

A scrie despre pasiunea lui înseamnă a crede că poți cuprinde în cuvinte totul, că poți aprinde luciul hirtiei foto, că-ți permite apoi să uiți strălucirea blitzului. Oricum nu poți spune simplu în alb și negru. Mai există și nuanțele de azur neastîmpărat pe care ochiul de fotoreporter le supune și le ordonează.

Îl întreb pe Florin ce înseamnă pentru el acest premiu.

F. Decis: Eu în fața fotografiei mele, cum era și firesc, doar că acum parcă aș fi ceva mai încrezător.

Reporter: Te mîndrești cu fotografiile tale?

F. Decis: Aș putea să-ți spun mai degrabă că aștept să se mîndrească ele cu mine, altfel spus, să mă reprezinte.

Rep.: Ce crezi că te reprezintă din fotografiile tale?

F. Decis: Căutarea. E a mea și a altora.

Rep.: E adevărat că atunci cînd fotografiezi lași impresia că te joci, dar de fapt te joci serios?

F. Decis: Da, și mai ales nu trișez niciodată.

Rep.: Cine te ajută?

F. Decis: Toți cei care fac ceva deosebit în jurul meu și pe care-i văd eu astăzi și trebuie să-i vadă și alții mîine.

Rep.: Deci astăzi fotografiezi, dar mîine?

F. Decis: Mă mai gîndesc la expoziția pe care o pregătesc la Asociația artiștilor fotografi. Deci... fotografiezi.

Centrul universitar dispune, printre altele, de un complex studențesc în care sînt grupate majoritatea celor 26 de cămine — dintre care 20 au fost construite în anii socialismului, precum și 2 din cele 8 cantine la care iau masa cca 11 000 de studenți.

Politica pentru care votăm

În urmă cu aproape 29 de ani, în noiembrie 1946 aveau loc primele alegeri libere, democratice. Pentru prima dată în istoria țării votau și femeile. Doar cei trecuți de patruzeci de ani își mai amintesc de acele zile. Astăzi este ceva obișnuit, ceva normal. Normal este astăzi, pentru toți, să aflăm că partidul, din nou, prin Congresul al XI-lea, a stabilit ca obiectiv fundamental, continuarea în ritm intens a industrializării socialiste, a dezvoltării impetuoză a forțelor de producție pe baza științei și tehnicii contemporane. Astăzi știm toți că elementul motor al progresului general al societății îl constituie dezvoltarea forțelor de producție. E o necesitate obiectivă, socialmente obligatorie și nu dictată de considerente intimpătoare. Ea conduce la propășirea României socialiste. Numai prin aceasta se asigură ridicarea gradului nostru de civilizație. Numai astfel va crește bunăstarea materială a întregului popor. Ne modernizăm forțele de producție și menținem un ritm impresionant al dezvoltării pentru a elimina decalajul dintre noi și statele dezvoltate din punct de vedere economic, pentru independență și suveranitate națională, pentru amplificarea, pe bază de egalitate și avantaj reciproc, a relațiilor economice externe. Iată de ce Partidul Comunist Român a transformat în constantă a politicii sale economice linia generală de industrial-

zare, de progres neîntrerupt al forțelor de producție. Un singur exemplu este pe deplin edificator; în acest an, 1975, producția industrială a țării va fi de peste 30 de ori mai mare decît în anul 1938!

România nu mai este astăzi o țară „eminamente agrară”, ci o țară industrial agrară, cu o agricultură cooperativizată, în plin progres. Cerințele mereu sporite ale societății sînt, în acest fel, satisfăcute. Există certitudinea că actualul cincinal va fi realizat înainte de termen.

Este o îndatorire patriotică a tuturor oamenilor muncii să sporească eficiența economică, așa cum a stabilit, ca obiectiv esențial, marele forum al partidului. De aceea se cere să acționăm ferm pentru folosirea maximă a potențialului material și uman, să ne gospodărim cit mai bine resursele, să ridicăm productivitatea muncii și să creștem rentabilitatea tuturor unităților economice, prin innoire și modernizare continuă.

Conform prevederilor Programului partidului, se va perfecționa repartizarea forțelor de producție pe teritoriul țării, județele mai puțin dezvoltate cunoscînd o ridicare economică mai accelerată. Și prin aceasta se va materializa egalitatea în drepturi a tuturor cetățe-

Intreaga politică a partidului nostru vizează sporirea continuă a avuției obștești, de care depinde bunăstarea poporului. În această privință tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea: „La baza superiorității orînduirii noastre se află proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție, care pune în slujba poporului întregul potențial al țării, permite desfășurarea unui efort coordonat și eficient în vederea propășirii societății, ridicării ei pe trepte tot mai înalte de civilizație”.

Înflorirea vieții spirituale a națiunii noastre socialiste este, de asemenea, parte integrantă a politicii Partidului Comunist Român. Învățămîntul, știința, literatura și arta, vor cunoaște o amploare cu totul aparte. Gradul de instruire a maselor va fi fără precedent. Setea de cultură și aspirație spre frumos vor fi satisfăcute în conformitate cu însăși esența socialismului. Efervescența vieții spirituale declanșată după Congresul al IX-lea al P.C.R. se va intensifica în etapa următoare pe baza Programului și a Directivelor Congresului al XI-lea. Vor fi asimilate și puse în valoare cele mai avansate cuceriri ale gândirii umane. Este cert că poporul român se va situa la unul dintre nivelurile de instruire cele mai înaintate din lume.

Votînd la 9 martie pentru candidații Frontului Uniunii Socialiste, vom vota pentru creșterea puterii industriale a patriei, pentru dezvoltarea continuă a proprietății socialiste, pentru evoluția armonioasă a tuturor județelor, pentru îndeplinirea politicii partidului care urmărește edificarea unei înalte civilizații materiale și spirituale socialiste pe pămîntul românesc.

Pînă cînd atmosferă de calmă așteptare?

Semestrul II a început cam de multîșor, așa încît s-au putut analiza cu spirit critic rezultatele obținute în sesiunea din iarnă, pregătirea studenților în general. De altfel pe această problemă și pe dezbaterile documentelor de partid s-au bazat adunările A.S.C. la nivel de ani de studii. Una din aceste ședințe la care a participat și subsemnatul a fost cea a anului I stomatologie.

Avînd ca tematică analiza — pe bază de referate — a activității profesionale în semestrul I și analiza Codului principiilor și normelor muncii și vieții comunistilor, al eticii și echității socialiste, ședința s-a desfășurat cu o prezență de numai 28 de studenți din 40, absenții considerîndu-se motivați. Din referatul privitor la activitatea profesională am reținut: gr. 29 la examenul de anatomie a obținut media 6,50, gr. 30 — 7,30, iar gr. 31 — 9.

La examenul de biofizică — mai ușor se pare — gr. 29 — 7,50 și doi restanțieri, gr. 30 — 7,90 și un restanțier. Urînd statură tov. Dorel Soltuz, secretarul A.S.C. pe an, enumărîcî cîțiva dintre cei cu note maxime: Aurelian Poter, C. Topciu, S. Voinea, Victorian Vintilescu, Matei Kiss, Lăcrimioara Luncă.

Firesc, cred, restanțierii și-au analizat critic rezultatele.

Emilia G.: Am stat trei ani acasă înainte de a intra la facultate și nu mi-a fost ușor să mă acomodez cu ritmul alert de predare.

Mihaela Ungureanu — întîrziată de altfel la ședință — Păi... cred că n-am știut... Motive sînt multe însă esențialul e că nu m-am pregătit. Ceea ce spunea M. Kiss nu face decît să jaloneze un posibil drum spre 10: Am învățat tot timpul și ce-i mai esențial e că am făcut-o sistematic. Dar și pentru mine va fi o problemă examenul de biofizică din vară...

O nuanță aparte are situația studenților din căminul 2 med., care încă din semestrul întîi cer — și se pare că centrul receptorilor nu prea funcționează bine — o sală de lectură unde să studieze. Ceea ce nu-i deloc neglijabil e că această sală n-au avut-o nici în perioada sesiunii.

Dacă la capitolul analiza activității profesionale s-au spus destul de multe păreri, la dezbaterile pe marginea Codului cei care au participat s-au dovedit a nu fi pe deplin edificați asupra conținutului său.

De reținut e remarca tovarășului Odry Ioan: „Codul trebuie aplicat în colectivul nostru. Părerea mea personală e că la capitolul acesta e mult de făcut”.

Din caracterizarea tov. Adrian Cărăușu am reținut: „activitatea dumneavoastră profesională e destul de bună față de anii trecuți. Examenul de anatomie din vară e mai greu, așa că faceți un efort suplimentar pentru a-l promova”.

Practica ambulatorie a fost eficientă prin faptul că a fost condensată în două săptămîni și efectuată în clinici de specialitate unde studenții au luat contact cu viața de spital, cu viitoarea lor profesiune și aceasta trebuia analizată în referatul prezentat.

O altă problemă asupra căreia v-aș recomanda să insistați e colaborarea cu organele U.T.C. ale tehnicienilor dentari, mai ales la comunicările științifice unde ei prezintă lucrări cu caracter practic”.

Adunarea anului I stomatologie, a decurs fără prea mari probleme și discuții, într-o atmosferă de calmă așteptare. De aceea cred că la următoarele ședințe n-ar fi rău să se depășească taza de așteptare, aproape toți studenții să participe la dezbateri, cu mai multă sevă critică și... autocritică.

N. CORA

Coordonatele integrării

Forme diverse — concepție unică

Unul dintre imperativele majore ale învățămîntului nostru superior îl constituie, fără îndoială, integrarea activității didactice cu producția.

Profilul contemporan al inginerului s-a metamorfozat rapid de la simplul specialist axat exclusiv pe producție la cel care rezolvă problemele ridicate de industrie bazîndu-se pe solide cunoștințe teoretice verificate ulterior tot în producție.

„Secțiunea de aur” a învățămîntului superior contemporan e constituită de rezolvarea corectă a relației învățămînt-cercetare-producție.

Studentul de astăzi, specialistul de mine, trebuie să posede pe lângă temeinice cunoștințe profesionale și un serios bagaj de cunoștințe practice, de tehnologie modernă, fără de care integrarea rapidă, plenară, la locul de producție este imposibilă. La I.P. „Traian Vuia” prevederile Plenarei C.C. al P.C.R. din 1973 au găsit încă de la început rezonanțe profunde, amplificate de înalta competență profesională a cadrelor didactice și de vechi și puternice tradiții în ceea ce privește ancorarea problematicii teoretice în realitatea imediată și de perspectivă a producției.

Integrarea activității de cercetare, de învățămînt, cu producția a fost concepută să se desfășoare la mai multe nivele: practica studenților la atelierul școală, practica în unitățile economice productive axată pe profilul facultăților, elaborarea de proiecte de diplomă cu realizarea practică, cercuri științifice, contracte etc. Formele sînt diverse, dar concepția este unică: modelarea la studenți a unei gândiri tehnice moderne încă din primii ani de studiu.

În cadrul catedrei de Calculatoare electronice, de la Facultatea de Electrotehnică, măsurile care au fost luate pentru traducerea în viață a prevederilor programului de modernizare a învățămîntului superior au fost primite cu deosebită satisfacție.

Catedra are o tradiție puternică și preocupări constante în ceea ce privește axarea pregătirii studenților pentru rezolvarea problemelor reale care apar în industrie. În toate unitățile din țară care se ocupă cu proiectarea, construcția sau exploatarea calculatoarelor, inginerii specialiști în calculatoare absolvenți ai secției din Timișoara participă activ și cu competență la edificarea tinerei industriei românești de calculatoare. Acest lucru a fost posibil deoarece conducerea catedrei, cu un remarcabil simț al perspectivei, a știut să jaloneze în mod clar și eficient pregătirea profesională a viitorului inginer.

Ca o confirmare a valorii școlii timișorene în domeniul calculatoarelor, în Timișoara a luat ființă încă din 1970 Centrul teritorial de calcul electronic, iar în 1972 Fabrica de memorii ca secție productivă a filialei I.T.C. deja existentă. În perioada 1973-1974 aspectele integrării au fost diverse.

În cadrul practicii de vară de la A.S.P. au fost construite 10 panouri logice dintr-o serie de 40. Panoul logic este un aparat didactic deosebit de util pentru inițierea în domeniul structurilor logice simple; construit cu piese de producție exclusiv indigenă se remarcă prin robustețe, siguranță în funcționare, concepție estetică modernă. A fost realizat în cadrul unui cerc științific de studenți: D. Oprea, D. Sabău, A. Rațiu, I. Moș, M. Dumitrescu, I. Moș.

Tot la A.S.P. este în curs de realizare un testor pentru verificarea caracteristicilor circuitelor integrate la care participă studenții Mieskes, Teodorescu și Ocoleanu din anul IV CE. În stadiu avansat de proiectare se găsește un calculator micro-programat la care lucrează studenții Petruțiu, Piescu, Mărăiescu.

Un nivel superior al integrării învățămîntului cu producția îl constituie participarea efectivă a studenților și a cadrelor didactice la activitatea productivă a unităților industriale ti-

mișorene. Astfel, un număr de 4 cadre didactice de la catedră sînt integrate la filiala ITC participînd la activitatea de cercetare a filialei, pe baza unui contract, iar un număr egal de specialiști de la I.T.C. țin cursuri la secție.

Pentru a obișnui studenții cu tehnologia de ultimă oră, folosită la scară industrială, o serie de studenți cu reale aptitudini au fost angrenați în contractele catedrei cu diversele întreprinderi. Studenții Francisc Suflarszky și Ladislau Licker din anul IV CE, sub conducerea ing. Mircea Checeanu participă la realizarea practică a unui testor pentru amplificatoare de citire a memoriilor cu ferite construite la Fabrica de memorii.

O preocupare constantă a constituit-o și antrenarea studenților în contracte de elaborare a sistemelor operative de bază și a celor aplicative. Astfel, pentru I.T.C. București, filiala Timișoara lucrează la un contract „Adaptarea unui compilator BASIC pentru funcționarea în regim conversațional în sistemul SIRIS-2”. Studenții care participă sînt: D. Trușău, C. Rădescu, A. Barabaș, D. Pop, Domnariu, V. Patriciu, Langa, H. Ciocîrlie din anul IV CE.

De asemenea, pentru Institutul de pielărie, cauciuc și mase plastice București s-a elaborat tema „Cercetări privind aplicarea funcțiilor de corelație pentru selecționarea optimă pe meserii a muncitorilor, folosind calculatorul FELIX C 256”. Au participat studenții Lupu și Alexandru din anul II CE. Din discuția cu șefii de contract rezultă că participarea studenților la diferitele contracte este deosebit de activă și eficientă.

Înaltul profesionalism al viitorului inginer, condiție sine qua non de dezvoltare rapidă a economiei noastre naționale, depășește cadrul limitat al valorilor etice individuale dobîndind valențe de înalt spirit civic.

VIUREL COIFAN

„Victorie remarcabilă a maselor de țărani, meseriași, lucrători și țigoveni, a cerșetărilor progresiști și patrioți. Unirea Principatelor a reprezentat actul care a pus bazele statului național român modern”.

NICOLAE CEAUȘESCU

File de istorie — 24 ianuarie

Unirea Principatelor Române

Eveniment cu profunde semnificații, Unirea Moldovei cu Țara Românească s-a înscris pentru totdeauna între marile momente de excepțională însemnătate ale istoriei poporului român.

Evocând acest memorabil act și lupta generațiilor din 1859, a tuturor înaintașilor care, insuflețiți de un înălțător patriotism, s-au dăruit fără preget pentru împlinirea înaltelor năzuințe de libertate națională ale poporului, ne încercăm un sentiment de profundă pietate.

Actul Unirii a fost precedat în istorie de visarea celor mai viteji domnitori; Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul au vrut să-și realizeze visul cu arme-n mână după spiritul epocii în care au trăit. Imprejurările economice și politice vitrege au lipsit de trăinicie opera lor. Istoria n-a putut însă decât să amine înlăptuirea ei definitivă.

Unirea Moldovei și a Țării Românești s-a înlăptuit irevocabil prin dubla alegere la 24 ianuarie 1859 a colonelului Alexandru Ioan Cuza, revoluționar înflăcărat unionist, ca domnitor unic al celor două țări.

Dacă spiritele luminate ale epocii au deșteptat conștiința unității de neam, cel care a realizat efectiv Unirea, trecind peste toate piedicile, a fost poporul, dintr-o parte și din alta a Milcovului.

„Unirea, spunea Kogălniceanu, este actul energetic al întregii națiuni române... Unirea națiunea a făcut-o”.

Milcovul, acest iluzoriu hotar ce a rupt în două un popor care vorbea aceeași limbă și avea aceeași cultură și obiceiuri, a fost sorbit de dragostea de neam, de un patriotism fierbinte căruia nimic și nimeni nu l-a putut sta în cale.

Sucesiunea evenimentelor ce au culminat cu indoita alegere a lui Cuza, inspiră înaltă admirație și mândrie patriotică pentru dirzenia și dăruirea cu care au acționat cele mai largi mase ale poporului în frunte cu conducătorii unioniști.

Alexandru Ioan Cuza, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri sînt numai cițiva din cei care și-au înscris cu litere de aur numele în cartea de onoare a Unirii.

A apărut pe harta lumii un nou nume — ROMANIA.

Unirii realizate în 1859 i-au urmat reformele care au accelerat progresul societății românești.

Dezvoltarea ulterioară a statului a avut un rol hotărîtor pentru a se putea trece la realizarea altui deziderat de primă însemnătate al românilor: dobîndirea independenței de stat în 1877-1878. Unirea realizată în 1859 a avut un puternic ecou și în inimile românilor din Transilvania.

Tot mai multe glasuri răsuna peste Carpați cerînd cu hotărîre unirea provinciei cu România.

Existența unui stat unitar român a întărit conștiința națională a maselor din Transilvania, stimulînd lupta lor pentru Unire.

Pentru realizarea acestui deziderat major al tuturor românilor, evenimentele au cunoscut un curs ascendent, culminînd cu actul istoric de la Alba-Iulia în 1918 — cînd 100.000 de oameni, reprezentînd voința întregii Transilvanii, au cerut într-un glas „Vrem să ne unim cu Țara”.

Au trecut 116 ani de la Unirea Principatelor. Aniversăm acest moment avînd satisfacția împlinirii și depășirii înaltelor năzuințe ce-au animat acele generații.

România zilelor noastre s-a ridicat pe trepte pe care înaintașii noștri nici nu le-au bănuț.

Cuvintele marelui revoluționar de la 1848, Nicolae Bălcescu: „Vrem să fim o nație, una puternică și liberă prin dreptul și datorită noastră”, sînt realități împlinite.

OCTAVIAN TOBESCU

Eminescu

A vorbi despre Eminescu înseamnă a vorbi despre poezie. Lectura liricii eminesciene înseamnă implicit intrare în poezie, major, cu responsabilitatea chemării, cu conștiința elementară că trebuie adăugat ceva contemporaneității noastre.

Purificarea pe care-o implică lectura lui Eminescu rezidă, poate, în sinteza desăvîrșită între tradiție și modernitate.

Intuiția poetului vizionar include, confruntîndu-se deschis cu mari teme lirice, mai ales căutarea cuvîntului „ce exprimă adevărul”, poetul-filozof înțelegînd că „poezia nu se face cu idei, se face cu cuvînt”; dă realității o nouă dimensiune —

poeticul — și sporește „corola de minună a lumii”, cum ar zice Blaga, pentru că visul poetic înseamnă a-și asuma un spațiu al poeziei pure.

Visul are sens de basm, este posibilitatea de a intra-n fantastic, în mit, în sacru. Ceea ce vizează poezia nu este ci devine o structurare a realității prin cuvîntul-generator de inefabil.

Eminescu este eterna întoarcere spre poezia cu conștiința regăsirii, este împlinirea lirică, cunoașterea prin frumos.

Marele romantic întîrziat este contemporan cu poezia dintotdeauna și contemporan cu noi, este nevoia de lirism a realității.

Recunoscînd în Eminescu genul poporului român ne deslușim lucid propria atitudine față de menirea poeziei. Puterea infinită de a reciti ne vine din inefabilul cuvînt deschis spre noi și spre infinit. Cuvîntul legiuit de poet surprinde străvechea cultură populară în transformarea sa, adică străvechul, menit prosperității.

Destinul textului eminescian a fost, nu numai de a restructura liric universul ci de a-și oferi poemul ca model de perfecțiune pe care să-l urmeze legile lirice ale universului.

Răs-bunarea peste timp a Luceafărului este condamnarea noastră la poezie.

Înțelesul și rostul lecturii fiind comunicarea noastră cu poetul, Eminescu ne obligă la poezie.

Măriei Sale Ștefan

Răstrînt după trăire și cuvînt

numele Tău, mărite

il purtăm în fiecare celulă;

părinta și piine în seară de iarnă

mă-nchin

cu 500 de primăveri să-ți aduc ție slavă.

Ești primăvara ce-mi dezgheață cumpăna ochilor.

mugurii răsăriți în brațele-ntinse

la Podul-Înalt, la Cosmin sau Suceava.

De-aceea te chem părinte

să uzi rădăcinile pure

cu har și ploaie de aur!

N. CORA

CONSEMNĂM:

Sărbătorirea celor 125 de ani de la nașterea lui Eminescu s-a concretizat printr-un simpozion „Eminescu 125” care a avut loc în Aula Universității și a fost organizat de Facultatea de filologie.

Deschiderea simpozionului a fost marcată de cele două comunicări: „Modernitatea lui Eminescu” a prof. dr. Eugen Todoran și „Locuri eminesciene la Sadoveanu” a prof. dr. G. I. Tohăneanu. Poezii Anghel Dumbrăveanu și Al. Jebeleanu au recitat apoi versuri închinete lui Eminescu la sărbătoarea sa.

Actori de la Teatrul Național din Timișoara au recitat în limbile română, maghiară și germană, versuri din creația eminesciană.

Mulți studenți și cadre didactice l-au sărbătorit peste timp pe Luceafărul care cheamă la poezie.

În cadrul manifestărilor consacrate zilei Unirii Principatelor, la 24 ianuarie la căminul 13, conf. dr. Aurel Ținta a vorbit despre însemnătatea acestui eveniment.

RITMURI

Gazeta de perete a Facultății de științe ale naturii informează, sub titlul „Cum ne pregătim”, rezultatele concursului profesional intergrupe pe baza regulamentului propus de U.A.S.C.R. — adică primele trei grupe premiate, anii de studii cu rezultatele cele mai bune.

La rubrica „Să vorbim despre” este prezentat articolul „Creația, libertate, respon-

sabilitate în artă” al lui V. Chiș.

„Activitățile noastre” sînt ilustrate prin materialul „Din experiența anului II informatică” al lui D. D. Sips, o încercare de analiză a activității pe semestrul întii, atît în pregătirea profesională cit și în cadrul A.S.C.-ului.

☆

La Casa de cultură a studenților a avut loc în cadrul stagionii permanente de

teatru, poezie și muzică a studioului de teatru „Thalia”, secție în limba română, spectacolul „Nu, războaielor” în scenariul și regia lui Petru Ilieșu.

☆

Originala întîlnire între studentele de la căminul 13 și realizatoarele emisiunilor pentru tineret de la Radio Timișoara a demonstrat încă o dată eficiența unor astfel

de acțiuni, astfel încît comitetul de cămin a proiectat și alte întîlniri cu poeți și scriitori de la revista „Orizont”, cu tineri actori de la Teatrul Național timișorean precum și cu cinefilii studenți.

☆

Membrii cenaclului „Universitas”, în limba germană, au fost invitați la sărbătorirea revistei „Neue Literatur”.

Șesimea studenților artiști...

Fracția emoțiilor...

Deși fără conservator sau institut de teatru, mai bine de o șesime din studenții Centrului universitar sînt cuprinși în activitatea cultural-artistică. Iată o fracție generatoare de emoții! De ce? Pentru că oamenii chemați să pătrundă tainele mașinilor moderne, ale metalelor, energiilor, pămîntului și universului în genere, acești oameni aplecați zilnic asupra celor mai complicate aparate și cursuri, mai găsesc răgaz și energie să ducă mai departe cîntecul și jocul popular, să descopere noi valențe ale muzicii ușoare și dansului modern, să scrie versuri și reportaje, să discute pertinent despre tradiție și inovație în artele plastice, în film, în literatura artistică, în arta fotografică, în... în... Seara, după o zi de eforturi, peste două mii de studenți se îndreaptă spre cluburi, săli de repetiții și dezbateri, Casa de cultură a studenților. Nimeni nu le dă... sarcină pentru așa ceva. Care este, atunci, resortul acțiunii lor? Pasiunea? Talentul? Dorința de a realiza ceva pentru ceilalți colegi? Conștiința imperioasă a formării unei personalități complexe? Gîndul că, în curînd, la viitorul loc de muncă, vor trebui să fie nu numai ingineri, medici, profesori, ci și activiști culturali competenți? Credem că toate acestea laolaltă. Și de aceea am preschimbă „fracția emoțiilor” „cu fracția laudei”. A laudei deplin cuvenite!

... și fracționarea facultăților

Recentul încheiat semestru I a marcat o eferescență în planul cultural-artistic la nivelul facultăților, fără precedente cu potență comparativă. Concret: grup de re-

citatori la Filologie-istorie, teatrul la Studiile economice, brigadă artistică la Medicina generală, teatrul la Arhitectură, mai multe formații la secția de muzică (unele cu faimă națională), grupuri folclorice, trupe de teatru și muzică ușoară, grupuri folk etc. Dar... Dar nu putem aminti toate facultățile, deși la începutul anului universitar comisiile culturale și-au alcătuit planuri... de invidiat. Prin ce dosare or fi zăcînd? Consiliile A.S.C. din facultăți mai știu de ele? Dar birourile de an? E... dac-ar intra în acțiune și birourile de an, și grupele... s-ar schimba totul! Știm că semestru I a avut mai mult caracter organizatoric, că efectele se pot concretiza substanțial în semestru al II-lea, dar, la multe facultăți acțiunile organizatorice continuă (palid, timid) și tare ne e

teamă că unii vor absolvi... organizîndu-se. Am reținut că în prima parte a anului universitar au existat numeroase dezbateri tematice, întîlniri reușite cu alte categorii de tineri din municipiu, că în cîntecul Congresului al XI-lea al partidului a fost angrenat aproape întregul tineret studios în manifestări din cele mai variate și izbutite. Dar, fie vorba între noi, s-a cam simțit, uneori, nota de improvizare, caracterul de campanie... Or, studențimea timișoreană este capabilă să imprime activității culturale-artistice linia continuității. Dar a continuității în spirală... ascendentă! Doar atunci, în numărul viitor al revistei, vom fi obligați să renunțăm la „dar”.

Să nu uităm: în noiembrie a fost și trecerea în revistă a formațiilor artistice de la facultăți și institute. Dar nu uităm și că adesea s-a făcut formal. Dar?

Dar n-am nominalizat cam multe facultăți. Dar n-am spus că... s-au fracționat (în plus și minus)? Dar ce? Dar nu mai au un semestru? Dar dacă vor ajunge la același numitor?! Și Mecanica agricolă, și Ingineria chimică, și altele? Cîcă pentru semestru al II-lea cluburile ar fi programate, o dată pe lună ziua facultății; ce program se va prezenta? Se pare că nu mai este „scăpare”: întregul se va împlini.

Întregul...

O fi la institute? Semestru I a promis (planificat) mult, a realizat mai puțin, al II-lea e și mai promițător. Exemple? Suficiente: coruri, orchestră de cameră, teatru, recitatori, muzică ușoară, folk - la Universitate; ansamblu folcloric, teatru, pantomimă, estradă (la Construcții), dansuri populare (la Mecanica agricolă), orchestră de cameră (Ingineria chimică) ș.a. - la I.P.T. „Traian Vuia”; teatru, brigadă, dansuri populare și moderne la Medicină. Dar la Institutul agronomic? Iar dansuri bănărene și biharene (cînd or absolvi studenții aceștia, ce va mai fi?!), un grup de recitatori, o formație de teatru și... cam atîta. Dar un director de club cînd se va mai descoperi și la acest institut? Dar formațiile cînd se vor pregăti în primul rînd pentru spectacole în fața studenților și a altor tineri și abia apoi pentru treceri în revistă și festivaluri?! Dar întregul cînd va deveni... întreg?!

Casa...

... studenților își merită numele - și, mai ales, cu celălalt atribut: de cultură. Premii naționale? Destule: cit șapte centre universitare la un loc (argumentul nu e buletinul nostru de Banat, ci diplomele). Șanse pentru ediția viitoare: totul deschis. Altcva este mai important: hotărîrea de a imprima un ritm, de a realiza un scop educativ, deasupra celui competițional. Să înșirăm toate cercurile, cenaclurile și formațiile, ce au făcut în primul semestru și ce și-au propus în următorul, ar însemna să reducem cu două treimi paginile destinate literaturii (parcar fi vreo pagubă!). De aceea simplificăm: 11 formații artistice, 4 cenacluri literare, un cineclub, 8 cluburi (al studenților, al actualității cultural-științifice, al melomanilor, sahiștilor, de psihotronică, de bridge etc.), vreo 6 cercuri ș.a. Iată, dintr-odată, 30 de variante pentru împlinirea pasiunilor și a talentelor! Să te mai miri cî studentii zic simplu: „mergem la Casă”?!

Concluzii...

Bine. Dar e atîta loc pentru mai bine!...

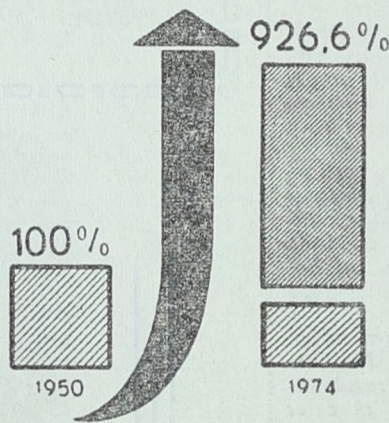
Sugestii

De lichidat (dar repede!) inerția bi-rouri ani și consiliile facultăți; de îmbogățit repertoriul; de susținut spectacole mai multe la Casă, în cluburi, în cămine, întreprinderi, școli, județ, alte centre universitare; de perfecționat calitatea (lichidat improvizările, superficialitatea ș.a. sinonime); de...

Drept pentru care...

CONSTANTIN VINTILESCU

Volumul desfacerilor de mărfuri cu amănuntul prin comerțul socialist

... pe scenă

Aș putea să scriu despre o Alma Mater culturală din ceea ce mi-ar spune cei care au învățat - etimologic: s-au deprins cu viciul - să-și petreacă seara de seară ochii prin fața micilor ecrane din ce în ce mai mari. Toți vor ști să-mi spună că a cîntat Adina Dimitriu, Eugen Eliu, sau corul de cameră „Menestrelii”, au cîntat și i-au incîntat pe toți primitorii de reverberații de pe coordonatele perfecțiunii. I-au văzut sub reflectoare, răsărați de lumină ieșind să împartă indemnuri. Tena-citatea lor simbolizează credința iremediabilă în arta cîntecului în care zăbovesc cu noblețe.

Încerc să parcurg distanța care desparte scena de public. Drumul trece prin veritabile laboratoare de creație constituite în sălile în care repetă corul mare al Universității sau orchestra de cameră. Apoi, drumul duce neșovăitor la studioul studențesc de teatru care a prezentat un recital de poezie patriotică, iar acum repetă o piesă de teatru. Toți cei pe care-i priveam mi-au părut atunci actori pur și simpli, pentru care a face teatru nu este o obligație, ci în primul rînd pasiune și dăruire, și aceasta se vede ușor din modul în care-și gîndesc rolul, și-l vor gîndit bine.

La studioul studențesc de folk se experimentează modalitatea de trecere de la recital la spectacol. Sînt pregătite spectacole care-i vor avea protagoniști pe Adina Dimitriu, Eugen Eliu, Florin Călinescu și recitalurile studenților Victor Georoceanu și Alexandru Oprici. Textele semnate de Șerban Foarță și Andrei Ujică fac dovada unei poezii pure pe care muzica o încarcă de sensuri.

Promisiuni reprezintă deocamdată brigada artistică și formația de jazz.

Și dacă formațiile artistice la nivel de Universitate reprezintă deja un întreg bine constituit și ilustrat prin realizări exce-

lente, acest întreg presupune dialectic părțile constitutive care-l susțin.

Acestea sînt formațiile artistice ale facultăților, adică studioul de teatru al Facultății de Științe economice care a prezentat nu demult „Dirijorul” de D. R. Popescu, studioul de teatru al Facultății de Științe ale naturii care a prezentat poemul „Bună ziua” de Miron Radu Paraschivescu, sau corul de cameră și tariful aceluiași facultăți.

La Facultatea de învățămînt pedagogic, unde muzica ocupă primul loc, sînt bine cunoscute deja succesele repurtate de formațiile instrumentale, soliștii vocali și de grupele de dansatori. O promisiune este și grupul de dans ritmic.

Aproape o preocupare profesională, dar mult mai mult decît atît, reprezintă formațiile de teatru în limba engleză și franceză, grupurile de recitatori, dans și muzică de la Facultatea de filologie-istorie.

Există deci, la nivel de Universitate un veritabil dialog al artelor pe care cel preocupat poate să-l intuiască parcurgînd conștient drumul de la public spre scenă.

ALINA DORIAN

Clubul - specific și actualitate

La un numitor comun cu programul CASEI DE CULTURĂ A STUDENȚILOR, CLUBUL înseamnă de fapt o casă mai mică.

Inseamnă 7 zile pe săptămîină cu seri pline, începînd de la acea oră ce se mai cheamă și ORA CASEI, adică 20,30. Inseamnă luna clubul studenților, marșea clubul actualității, miercurea telecineclubul, joia clubul sahiștilor, vinerea clubul melomanilor și clubul de bridge, sîmbăta Intim-club, duminica dimineața clubul de psihotronică și duminica seara Meridian-club.

Prezența unor personalități ale vieții științifice și culturale, semnînd dialoguri vii la teme foarte actuale, înseamnă educație și informare la cel mai înalt nivel.

Prof. univ. dr. Eduard Pamîl, conf. univ. dr. Ștefan Stössel, inventatorii dr. ing. Dan Teodorescu și Alexandru Vas, conf. univ. dr. Simion Mioc, dr. Vasile Boici lector univ. Dumitru Mihăilescu, arhitect Dan Horia Chinda, Vasile Crețu, Adriana Simlovici dintre timișoreni, Mircea Veroiu, talentatul regizor de film, precum și Emil Cîlanu, critic de film, ambii din București, iată cîteva nume care asigură scurtarea drumului dintre CASĂ și complexul studențesc.

Clubul mai înseamnă un mînunchi de studenți inimoși care se cheamă Nicolae Rolea, Dan Gîrleşteanu, Mircea Presan, Theodor Hebedean, Tudor Idvoreanu, Lucian Breabău, Mario Demetrovici, buni organizatori și cu rezultate profesionale bune și foarte bune.

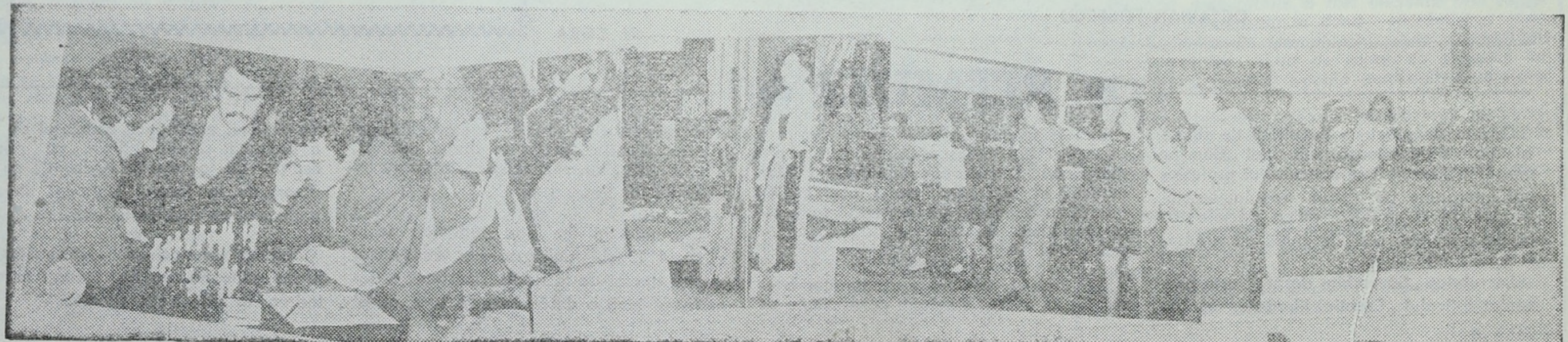
Intim-clubul reprezintă priză săptămînală în direct cu asociațiile studenților de la toate facultățile și organizațiile U.T.C. din întreprinderi și școli. Cele mai bune întîlniri de pînă acum s-au numit INTIM-CLUB MEDICAL, ELECTRO-INTIM-CLUB, INTIM-CLUB PE CALE CHIMICĂ.

Clubul melomanilor, după ce timp de un semestru a lincezit, a debutat furtunos în acesta cu un concert extraordinar de jazz semnat Bratu Bănică. Din programul dens al acestui semestru spicuim recitalurile folk ale Adinei Dimitriu, Mircea Baniciu, Eugen Eliu, Pavel Popovici, concertul prezentat de corul de cameră al Filarmonicii „Banatul”, concertul orchestrei „Doina Timișului”, precum și incursiunile teoretice, dar cu exemplificări, susținute de Ovidiu Giulvezan.

Biblioteca și bibliotecile de cîmin sînt tot ale clubului, dar am dori ca trecerea studenților pe la CASA STUDENȚILOR să însemne și o deschidere a ușii pe care scrie Biblioteca, orar... etc.

Într-o propoziție clubul CASEI STUDENȚILOR înseamnă specific și actualitate.

CORNEL SECU

Ne preocupă alpinismul dar mai presus înălțimea facultății noastre

I-am recunoscut de departe prin trei litere: I.P.T. Ca să mă apropiu trebuia întâi să trec peste conducte, șanțuri, moloz, cărămidă, dar am ajuns repede.

De aproape le-am citit în ochi o bucurie aproape unică. Cei care muncesc acolo purtau salopete albastre pe care scria simplu: ELECTRO.

Știu că era ianuarie, dar am avut impresia că pilonii, cărămida, șanțul, molozul, au prospețimea florilor dinții și mai ales produc aceeași emoție, tradusă în zimbete de mulțumire: „din ce în ce mai mult este a noastră”, mă conving studenții anului I, grupa a III-a electrotehnică. Și am înțeles că măreția noii facultăți de electrotehnică este deja asigurată de tinere brațe și încrezătoare minți. Totul este neînchipuit de simplu: „ne-am gândit fiecare că este facultatea noastră și că trebuie să fie pe măsura gândurilor noastre.

Am început prin a o vedea gata aranjată, cu laboratoare, cu aparate, cu săli de curs. Apoi am reconstituit drumul. Pentru a ajunge acolo, adică în noile laboratoare de utilaj electric, tracțiune, măsură electrice, acționări, mai trebuie niște zile și ore de muncă patriotică. Și astfel s-a ajuns să se știe precis, conform unei programări lunare așezată în holul facultății cine răspunde „prezent” pe noul șantier.

Se sapă șanțuri și se împrăștie balastul, apoi dincolo se plasează conductele pentru apă sub presiune, se împrăștie balast, se betonează șanțuri pentru termoficare, se îmbină țevi.

Studenții Gheorghe Szabo, Valdisz Tozas, Ioan Pop, Mircea Petruțiu îmi par prea preocupați pentru a-mi permite să-i deranjez. Ei știu foarte bine că în toamnă o parte a facultății va fi dată în folosință și că pentru acestea ei au o datorie a lor.

„Facultatea se va întinde pe 22.000 metri pătrați, iar în toamnă va fi terminată o hală de șase laboratoare”, îmi mărturisește confidențial tov. șef de lucrări Mircea Curtuzan, suspectându-mă de prea multă curiozitate, acesta fiind un secret exclusiv al studenților de la Electro.

„Ceea ce s-a făcut și ceea ce mai avem de făcut se va vedea la adunarea generală A.S.C., când se va analiza și munca patriotică și aportul nostru la această acțiune”, explică Ervin Tauber.

„Între plan și certitudine se interpune gândul că este facultatea noastră și ne vedem responsabili”, îmi spunea Liviu Tăvăluț. „Ne preocupă alpinismul și bineînțeles înălțimea facultății noastre”.

DORINA ROTAR

Hala piloți, o microîntreprindere

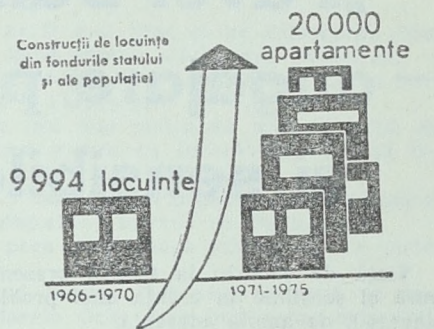
Fondată în 1972 cu deosebită contribuție a studenților Facultății de inginerie chimică, Hala piloți, amplasată în imediata apropiere a fabricii de detergenți, începe să se contureze ca o adevărată microîntreprindere industrială. Asigurându-se instalațiile necesare și ca urmare a unei bune organizări, în acest semestru aici se va produce în flux continuu. Fără îndoială, aceasta se datorează noii viziuni privind integrarea învățământului cu cercetarea și producția, studenții fiind chemați să realizeze și o producție materială.

Pe această temă am stat de vorbă cu CORNELIU DAVIDESCU, anul IV T.C.M. (tehnologia compușilor macromoleculari), președintele consiliului A.S.C. al Facultății de inginerie chimică.

„Toți studenții facultății noastre — ne spune C. Davidescu — sînt cuprinși în activitatea productivă din Hala piloți; excepție fac cei ce activează în cercetarea contractuală”.

Pentru a se ajunge la specializare, în Hala piloți se reproduc procese industriale de bază, ceea ce duce la scurtarea perioadei de adaptare a viitorilor absolvenți la condițiile exploatării instalațiilor chimice industriale. Activitatea se desfășoară pe parcursul a două schimburi, instalațiile fiind deservite de grupe a 8-12 studenți, care au făcut în prealabil un stagiu productiv, fiecare avînd responsabilități precise în cadrul fluxului tehnologic. Pentru a asigura continuitatea procesului de producție, studenții din anii mai mari inițiază pe cei din anul I în tainele exploatării instalațiilor. Acestea, fiind superioare instalațiilor de laborator, permit efectuarea lucrărilor cu caracter didactic, a lucrărilor de cercetare științifică contractuală și a proiectelor de diplomă, precum și efectuarea practicii de an. În incintă este amplasat Laboratorul de operații și utilaje în industria chimică, în curs de amenajare fiind un alt laborator pentru analiza calității produselor obținute.

Există o mare preocupare din partea conducerii facultății pentru buna organizare a producției, oferind studenților posibilitatea de a lucra efectiv și de a se situa cit mai aproape de procesele tehnologice

din marile întreprinderi. Pe lângă cele patru instalații pilot date în folosință, se va lucra, începînd cu acest semestru, la instalația pilot pentru clorură cuproasă și alchilol-amide și de asemenea la mașina de injecție.

Dar activitatea productivă a viitorilor ingineri chimiști nu se rezumă numai la Hala piloți. Au fost preluate secții de fabricație de la întreprinderile timișorene de profil, unde o parte din studenții chimiști își desfășoară practica.

De la „AZUR” a fost preluată secția de clorură cuproasă, iar de la fabrica de detergenți secția „ANIOFIX”, acestea fiind completate de una din secțiile de fabricație ale întreprinderii „EXTRACERAM”. Ca urmare a practicii productive în aceste întreprinderi, precum și a activității de la Hala piloți, valoarea muncii prestate în semestrul I se ridică la peste 1.600.000 lei, cifră careia pe semestrul II se prevede o substanțială creștere.

Cunoașterea instalațiilor chimice și a procesului tehnologic, obișnuirea cu disciplina de muncă în deservirea instalațiilor chimice, rularea în toate stadiile de producție, sînt numai cîteva din avantajele viitorilor ingineri chimiști pentru întregirea pregătirii lor profesionale.

ADRIAN BETIU

Stagiatura — o perioadă necesară

Pe Ioan Moțoc — „Nini”, cum îi spun cei apropiați, l-am cunoscut cu un an în urmă prin intermediul unei benzi de magnetofon; era în ultimul an la Chimie industrială și cîștigase, ca de fiecare dată, un premiu mare la Conferința Națională a cercurilor științifice studențești.

L-am regăsit într-o ipostază nouă; tînr inginer îndeplinindu-și stagiul de trei ani necesari continuării unei binemeritate activități în cercetare. De la o curiozitate firească pînă la o discuție amicală despre studenție văzută prin problemele unui tînr absolvent și despre pasiunile unui început, e numai un pas. Să-l facem, cu discreția omului neinițiat în imprezibilele formule ale chimiei, rezumîndu-ne prezența la a sugera ca punct de plecare activitatea de cercetare a studenților.

„Studentul e un om tînr, vîrsta aceasta e cea mai uluitoare, cea mai plină de idei. Mulți dintre cei ce studiază la noi, în învățămîntul superior, sînt foarte dotați și cred că activitatea de cercetare în această perioadă este poate lucrul esențial. Deși Feynman spune că e cam tîrziu să-ți formezi deprinderi de cercetător abia pe băncile facultății, student fiind, trebuie să profiți de faptul că toți dascălii îți sînt accesibili pentru a-ți lămurii orice problemă și, mai ales, pentru a te familiariza cu o anumită metodologie de cercetare. Prima lucrare pe care am prezentat-o la o sesiune studențească de comunicări, am scris-o în

anul întâi și în acest sens, deși tema nu era pretențioasă, referindu-se la calcule de izomeri pentru sisteme aciclice nesaturate, o consider un veritabil început. În următorii ani am prezentat la sesiuni asemănătoare încă 16 lucrări, fiecare dintre ele fiind primită cu mult interes. Cunoștințele mele de chimie organică acumulate în această perioadă le datorez în mare parte profesorului meu, conf. dr. ing. Radu Bacaloglu. Din anul II, l-am cunoscut pe prof. dr. Zeno Simon, un extraordinar teoretician cu care am colaborat mult, am purtat și port încă discuții lungi, încurajatoare; este foarte important să vezi că munca ta interesează pe cineva, că problemelor care te preocupă li se aduc noi puncte de sprijin.

Nu-l pot uita pe profesorul Roald Hoffman de la Corneel University. Deși n-a ținut decît două prelegeri la un foarte interesant curs de vară organizat în Timișoara, cu concursul a numeroase personalități din țară, profesorul Hoffman m-a impresionat.

În facultate mi-am găsit primii colaboratori cu care mai lucrez și acum: Ștefan Holban de la centrul de calcul și Dan Ciubotaru de la centrul de chimie din Timișoara. Am muncit împreună foarte mult, terminînd în șase luni 12 lucrări serioase, dintre care cinci vor apărea curînd.

În multe lucrări am utilizat calculatorul și nu numai pentru că și în chimie se manifestă această tendință, ci mai ales datorită matematicii, acest lucru formidabil care-ți oferă aproape în toate situațiile posibilitatea să te dispensezi de tot ce poate deveni subiectiv.

Cum lucrez?

Frumos! Principala activitate pe care o cred „nobilă” e să lucrez teoretic. Mai ales un teoretician este în măsură să pătrundă cel mai profund un fenomen; experimentatorul se pierde în complexitatea instalației, în măsurătorii precise, iar teoreticianul se poate ridica întotdeauna la nivelul unei priviri de ansamblu. În domeniul nostru asta este foarte mult, chimistul fiind în general un

cercetător intuitiv, cu o permanentă nevoie de reprezentări vizuale.

Am terminat nu de mult o lucrare foarte interesantă: „Tratarea axiomatică a copolimerizării binare”, cu care am fost invitat la Congresul Național de chimie-fizică generală și aplicată ținut de curînd la București, lucrare mult apreciată.

Temele la care lucrez acum sînt de asemenea pur teoretice, dar dacă le voi putea termina așa cum vreau eu, ar putea avea aplicații practice foarte utile.

Deocamdată producția nu-mi pune probleme speciale, dar sînt convins că toate situațiile dificile ce se pot ivi într-o întreprindere pot fi depășite printr-o temeinică pregătire teoretică a absolventului. Aici te lovești întotdeauna de probleme noi, rutină n-ai, cunoștințele dobîndite în facultate se întîmplă rar să fie „pe” problema concretă; numai pregătirea teoretică te poate scoate din impas.

Sînt inginer stagiar la Întreprinderea de spume poliuretactice din Timișoara; e destul de dificil pentru că în general într-o fabrică se pun diverse probleme.

Munca într-o întreprindere este oricum o etapă absolut necesară oricărui tînr care vrea să lucreze în cercetare; îți dai seama care este maniera de a trata o problemă pentru a putea fi într-adevăr aplicată în practică, rezultînd de aici o reală legare a cercetării de producție. Poate, totuși, perioada de stagiatură e pentru unii prea lungă, pentru că multe fabrici nu sînt alte decît „subtile” ca să-ți trebuiască trei ani să le cunoști. În plus, cercetarea nu poate avea de cîștigat cînd lipsesc tinerii îndrăzneți din avangarda sa.

În paralel cu această muncă directă în fabrică vîd necesar un permanent studiu în domeniul respectiv pentru că, sînt convins, un inginer se descalifică „exponențial” dacă în producție nu mai este animat de dorința de a învăța. Academicianul Moisil se „șperia” de inginerii care spuneau că n-au timp să învețe pentru că lucrează”.

După orele petrecute cu Nini simt că l-am frustrat de la un timp prețios. Am senzația unui lucru rotund, împlinit.

TUDOR PETAN

Cenaclul literar „Pavel Dan” — angajare pură și sensibilă

Viață de cenaclu la timpul prezent, angajare pură și sensibilă în esența unei problematice vii, tinerești, de amplă aderență.

Intimplarea (și nu prea) mi-a pus în față niște scoarțe (citește dosare) doldora de trecut. Sub zodia bună a Casei studenților s-au văzut și s-au încercat. Ei sînt (în candida viziune a proceselor verbale): Cornel Ungureanu, Marcel Turcu, Șerban Foartă, Dușan Petrovici, Vasile Crețu, Aurel Turcuș, Viorel Boldureanu, Lucian Alexiu. Din această boare ilustră a evocării s-ar putea să lipsească atîția și atîția.

Există uneori — momentele de criză. Cenaclul e viu, deși numele său li s-a părut inconsistent acelora care nu suportă sfîrșitul prematur al creatorilor.

Astăzi, o parte din piesele cuprinse în dosare intră în perimetrul renegării estetice. Astăzi cu noi stîngăcii, dar și cu veritabilă chemare, cu constantă a arderii, lasă o urmă sensibilă cițiva studenți, cițiva elevi, cițiva muncitori.

Premiul „Vieții studențești (1974) pentru Marlene Heckmann — o studentă, o absolventă. Mircea Bîrsilă debutează în revista „Amfiteatru”. Doi prestigioși scriitori, Mircea Ivănescu și Sorin Tîtel participă la o dezbatere privind codul valoric al literaturii contemporane. Cenaclul „Pavel Dan” găzduiește a treia confruntare a cenaclurilor literare din municipiu și certifică existența unei noi formule de lucru și de colaborare sub inspirata denumire de cenaclu al cenaclurilor (inițiativa, trebuie spus, aparține Centrului de îndrumare a creației populare și a mișcării artistice de masă).

S-ar putea vorbi mult despre îndrumătorii cenaclului care au fost veritabili animatori și de o aleasă ținută intelectuală (Vasile Crețu, ajutat de asist. univ. Stela Mirel și Rodica Bărbat, urmează lui Nicolae Ciobanu și lui I. I. Popa) despre activă conducere studențească, actualmente în următoarea alcătuire: Constanța Niță, Dorina Rotar, Mircea Bîrsilă, Dan Negrescu.

... La timpul prezent, angajare pură și sensibilă.

VIOREL MARINEASA

☆
Chemat spre-adincuri
mă zbat
în mustrarea
acelorași vetre uscate.

☆
Sălbatică nedei ce-mi mistuie
locul
sînt jocuri în vlagă,
idei...

☆
Rădăcinile-mi cresc
nu-n soluri incinse
în stare să poarte
adincul...

☆
Templul mi-e drept;
doar umbra se trînge
adesea.

☆
Gata acest drum
al foamei de-ntunerice;
lumina...

MARIAN ODANGIU

Tara

Și apele de munte îți sînt singe
Și brazii
Țepușe de lumină,
Cărarea —
Vena prin care curg
Înălțîndu-mă către umerii tăi
Și buzele tale
Și fruntea ta...
Țară,
Sărutul pe care ți-l dau
Cuprinde întregul sacru
Sortit de dragoste
Să dăinuie în noi.

PETRU ILIEȘU

Caisul

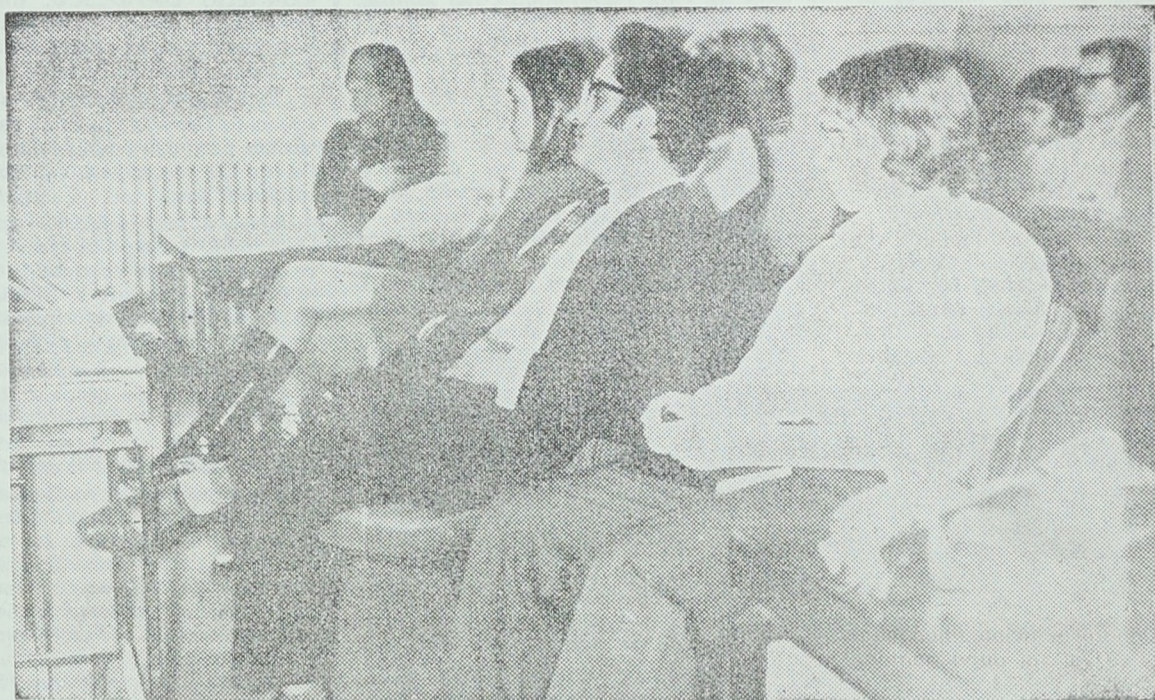
Numai poezii ajung pînă la gura cuvintelor
ele fiind un cais care îi ferește de moarte
e bine să știm cum se înșurubează miresmele
în strigătul fructului său și de ce,
e bine să știm că în inima
unui asemenea pom este sufletul omului
și numai poezii ajung pînă la inima cuvintelor
și numai iarba ajunge în fiecare dimineață pînă
la rouă.

M. BÎRSILĂ

Începutul zilei

Păsările răsfoiesc pădurea
cînd noaptea-și desfășoară
umede trepte pentru zi
fără să-și ude aripile
în apa care scaldă fiecare treaptă.

AURORA LUȚAI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Plouă în dușmănie. Rafale reci și piezișe pulverizează picăturile de ploaie. O pînză continuă de apă unește balta din asfaltul șoselei și din lanuri. Oamenii, mașini și animale par scafandri sau ciudate vietăți acvatice... Numai dibăcia șoferului mai poate păstra direcția autobuzului de Opișor. Cauciucurile gîfîie, tabla acoperișului trimite în interior zgomote nevrotice pentru unii, de cucăială pentru bătrîni. Profesorii Elena Brădișor și Costan Merișan se pregătesc să coboare la bifurcația spre Cearing. Merișan își pune basca, exagerat pe o parte, ca vînătorii de munte, ridică gulerul balonului. Elena se hotărăște greu să se lege cu basmaua neagră-roșie, să n-o îmbătrînească, deși n-are decît 24 de ani. Cu nelipsitele sacoșe în mină, sar prudent pe asfalt. După 10—15 metri o iau la dreapta, spre Cearing, pe o porțiune de jumătate de kilometru încă neasfaltată. Merișan acceptă mai repede că nu mai este de ales și calcă hotărît; curînd noroiul îi țîșnește din pantofi trimițînd jeturi reci pe sub pantalonii trapez. Elena, semicerc evitînd ploaia din față, sare din piatră-n piatră. Alunecă de pe un bolovan și cade, tot ca un bolovan, cu fața în jos, în șanțul revărsat, cu picioarele desfăcute, dar continuînd să țină de barele sacoșei. Figura e atît de ridicolă, că Merișan, în loc s-o ajute, izbucnește într-un rîs zgomotos, care se prăvălește peste cîmpul din dreapta și delușorul din stînga, în timp ce lacrimile Elenei se contopesc cu ploaia ostilă de toamnă... „Rîzi! Da, rîzi, idealistule! De-ai cădea și tu, să-ți confrunți mai bine teoria cu practica și romanul cu... Cearingul și Cedrina!” „Ce să mai cad, — sînt tot atît de ud ca tine. Bondocel, dar, recunosc, am noroi numai în pantofi, nu și în sîn”. „Ești o brută, altfel nu veneai la sat”. Merișan nu-i răspunde. Simți doar o arsură în stînga. Ridicîndu-se, Elena reluă după cîteva sărituri peste bălți: „Ce vrei să demonstrezi cu plecarea ta din Cluj? Știe toată lumea că acolo tot de la oraș ai venit!” „Și înainte de a ajunge în acel oraș, știe lumea de unde veneam?” „Da! De la Ministerul de Externe, de unde te-au dat afară!” „Ești filoloagă și ar trebui să știi că e obligatorie, citarea numelui cînd reproduci exact cuvintele cuiva, chiar și cînd ele pornesc din fiere...” „Da, o să spui iar «baba ta de dirigenție și alte babe plafonate, depășite, inchistate...» „Vezi că știi?” Tăcură din nou. Ajunseră, în fine, la gazda Elenei. „Stau afară pînă te schimb, să nu răcești”. Elena izbucni în plîns convulsiv. Printre sughițuri rare la început, își dădu drumul: „Mai bine mă făceam farmacistă. Așa iau zilnic în piept vîntul, ploaia, viscolul patru kilometri! Tu nu știi asta”. „Voi ști; și eu sînt, de cîteva luni, aici”. „Ai prins numai vreme bună. Să te vîd eu miine dimineață la 7! Și

mai tîrziu, în decembrie, ianuarie, februarie și în martie!” „Elena, dimineața, cînd mergi la școală, pleci singură?” „Ce-i cu asta? Ba, vezi c-o veni primarul după mine cu șareta... Plec cu copiii”. „Cam ciți?” „Toți din sat, vreo patruzeci”. „Ciți ani au?” „12, 13, 14...” „Și tu 24! Ai gîndit vreodată că lor le-ar putea fi mai greu decît ție? S-au plîns?” „Sînt tineri!” „Ai dreptate... tu mai ai doar vreo 40 de ani pînă la pensionare”. „Eu sînt după patru ani de facultate la Timișoara!” „Daaa?! Nu știam, scuză-mă! Și copiii aceștia de unde să aibă profesori?” „Ascultă, tu ai venit aici ca profesor sau ca activist de partid?” „Ca amîndouă...” „Aaa, uitam că ești membru de partid de zece ani”. „Exact cu cît sînt mai mare decît tine”. „Dar nu și mai deștept...” „Poate...”

— Vezi, Tane, dacă erai în Cluj, acum te-ai bălăci sub dușul cald, iar hainele s-ar usca pe calorifer. Așa... nu mai ai păr pe mîni, nu mai ai gene, sprîncene... Și mai și tremuri ca un cățeluș.

— Nici cu tine nu mi-e rușine...
— Îți place viața asta? Sincer!
— E grea. Și tot ce obții greu e frumos!
— Vrei să spui că nu tînjești după Cluj?!
— Nu vreau și nu spun... Recunosc că aici e greu; e încă greu. Cineva trebuie să fie și aici! Încă patru-cinci ani și avem și aici baie, încălzire centrală, parchet...
— De unde ai tu, Tane, atîta încredere că tot ce-i pe hîrtie o să fie și în realitate?
— Din opinciile pe care mi le-a dat jos statul ăsta și mi-a pus pantofi.
— Opinci? Tu ai purtat opinci?!
— Eu.
— ...
— N-am poze; erau prea scumpe atunci, erau lux...
— Îneamnă că e adevărat...
— ...
— Că ai tras din greu pînă ai ajuns profesor.
— Și vreau ca alții să nu mai tragă la fel.
— Iar vorbești ca un membru de partid...
— Nu. Vorbesc ca un comunist — dacă-ți face plăcere să discutăm așa.
— Voi, comuniștii, n-aveți slăbiciuni, indoieli?
— Noi, comuniștii, avem slăbiciuni, indoieli.
— De ce?
— Pentru că sîntem oameni. Și tot pentru că sîntem oameni, le depășim. Mai greu, mai ușor, dar le depășim. Căderi? Avem și noi, dar nu sînt definitive, ireversibile.

☆
Pătrunsă de ploaie, frig și oboseală, Elena adormi. „Are încredere în mine; altfel nu adormea” — își zise Merișan urmărindu-i micile

Sintaxa ta

Am văzut oameni mușcați de mină în înceta restul și nimic ca sudoarea, ca sudoarea, ploaia peste Am văzut

CEDRINA

(Romanul propune să delectați-vă de la anul depline în vase lase măcar

— N-ai prea do...
— Recunosc. Am studiat biblioteca.
— Cred că mai...
— Și pe tine.
— Cu cîtă ușur...
— Detest minciu...
— Am impresia că...
— Nu, n-am pier...
— Nu a fost o pier...
— Așa da...
— Numai așa!
— Ajunseră la școa...
— Eu i-am văzut...
— Poate fi cade...
— re crede că ea-i...
— dem cum se desc...

razm pământul nostru,
stînțit de sudoare
strălucă și ne deschidea
adîncurile istoriei lui.
Am rămas dimineața în fața ei,
și a trebuit să plîng.
Pentru că altfel nu puteam
să continui Fericirea.
Cine sint eu?
Mă cunosc pămînturile lungi
ale oțelului.
Sînt un imn. Sînt o sămînță.
În holdă. O holdă legănată
de imn și de brațe.

LUCIAN PETRESCU

cu care te-ai îmbrăcat
pentru întîlnirea noastră?
pentru că paharul acesta e gol
și de atîta secetă am putea să ardem
ca orice lemn
și nicidecum altfel
să nu lăsăm cenușă
din urmele noastre — ai putea să privești —
mustește

și te întreb ce e
ceea ce ar putea să curgă
din aceste urme
ceea ce ar putea să-nvolbureze
ceea ce ar putea să inunde
drumul acesta pe care port paharul gol
către fîntînile lui Dionisos.

VAL ANTIM

Imn

Deasupra răbdarea stelelor are dreptate
prea multă vreme războaiele au trecut printre noi
ca un plug uriaș
am întîrziat pe sub brazdele sale dar nu am
rămas singuri
speranța îndepărtează singurătatea de oameni
prea multă vreme griul și-a lepădat singele în
piini streine
nimic nu am lăsat neiertat dar nu se uită nimic
crucile mai triste decît caii au fost cronicari
ele au răsărit din războaie ca dintr-un pîntec.

MIRCEA BIRSILĂ

Drumul către Dionisos

paharul acesta e gol;
din degete îmi cresc frunze
și simt cum se urcă seva pînă la ele:
paharul e dedesubtul lor.
femeia pe care o chem revine
și se ascunde cu părul sub frunze:
paharul e acum lingă mine.
— ce vei voi după noaptea aceasta să bei?
— ce vei voi să curgă deasupra pietrelor?
— ce fel de apă poartă norii

PETRU ILIEȘU

Bolțile incendiate spre ieri
trebuie să lăse în stradă
Voi lua cu mine doar
mirosul asfaltului
și pașii la care au renunțat
odată cu cizmele
ce duceau propria lor carne
ciopărțită de moartea
care lpea afișe pe pereți:
„Se licitează războaie“.

AURORA LUTAI

— Dacă au venit împreună, înseamnă că n-au
nimic de ascuns — interveni Geta în discuția ce-
lor două profesoare.

— N-au d-ascuns? N-au rușine, asta n-au!
Asta de franceză l-a simțit că-i singur, că vrea
să se căpătuiască și el p-aici. Că altfel de ce-a
venit? Cine lasă astăzi Clujul pentru un sat din
Oltenia de dragul... apostolatului?!

— Îl lasă. Există oameni cu alt gen de gîndire,
pentru care calapoadele sînt întotdeauna mici...
Geta vru să continue — ea știa adevărul — dar
nu putu, că intrau deja Merișan și Brădișor în
cancelarie. Se așternu o liniște rece. Privirile
stîngaci reținute ale celor două îi cercetau insis-
tent, ca doar-doar să prindă ceva din ce discută.
„Sînt cam intimi“ — șopti vecinei soția fostului
director, o învățătoare bătrînă care în ore pregă-
tea mîncarea (locuța lingă școală), iar în pauze
își făcea lecțiile. Merișan recepționa gestul,
poate auzi și cele șoptite dar se prefăcu, la rîn-
du-i, indiferent. Anunță simplu că la ora 13 îi in-
vită pe profesori și învățători la o ședință; de
cinci minute, dacă nu vor avea întrebări...

Ședința începu la ora exactă, Merișan ne-
dezmințindu-se nici de data aceasta: mulți își
potriveau ceasurile după el. „Nu am venit aici
să fac minuni — zise; cineva trebuia să-l înlo-
cuiască pe directorul Șerbu. Așa am fost numit
eu. Doresc să colaborăm sincer, peste funcții și
grade didactice sau vîrste, să facem totul pentru
copii. Solicit pregătire pentru fiecare lecție, co-
rectitudine, dăruire. Nu obișnuiesc să repet cele
spuse o dată. Încă ceva, spre a evita ipotezele de
prisos: am venit în Cedrina la cererea mea; și
sînt din acest județ; eu sînt cel care-l scria zil-
nic Elenei Brădișor din Cluj. Unii m-ați cunoscut
cu numele de gazetar, așa cum semnam și
scrisorile. Merișan și Petrescu sînt unul și ace-
lași; eu. S-au creat câteva confuzii, din cauza a-
ceasta, și unele bănuieli grave asupra Elenei.
Sper să înceteze de-acum. Altfel, deocamdată. A-
veți întrebări?”

— Cînd jucăm la nuntă? — se sperie Geta de
propria-i întrebare spontană și naivă. Atmosfera
încrămci brusc, în timp ce sîngele Elenei Bră-
dișor vîcnici îndrăcit spre obraji, parcă înverșu-
nat pe verdele curat al ochilor.

☆

— Tane, de ce-s așa de curioase și de rele?! —
zise Elena la înapoierea acasă, după aproape doi
kilometri de tăcere.

— Vîrsta le-a dat curiozitatea; un gen de cu-
rizitate; rele nu sînt.
— Îmi spui și mie de ce te-au chemat la județ?
— Nu m-au chemat, m-am dus eu.
— Iar coci ceva...

— Am și copt: un bloc cu trei etaje în Cedri-
na! Locuințe pentru dascăli, medici, tractoriști,
economisti și pentru toți cei care vor mai dori.
Și o cantină, că vi s-au coclit dinții de conserve-
le de pește și sucul de roșii de la magazinul...
„universal“.

— Bloc aici?!
— Bloc aici.
— Cine renunță la curtea lui, la grădinița cu
flori, la...
— Noi. Și colegii și sătenii...
— Mă-ndoiesc...
— Deci există.
— Lasă gluma, Tane!
— Ba, las-o tu!
— Ești un romantic...
— Realist.
— Cum crezi, omule, că țărani au să-și lase
casa lor, proprie, și se vor muta la bloc?
— Așa... simplu, cum și-a lăsat fiecare pămî-
ntul lui, propriu, ca să aibă azi pămîntul lor,
propriu...

— Ești incorigibil! Te pomenești că le faci și
încălzire centrală!?

— Nu le fac, că nu mă pricep: o s-o facă alții.
— Nu-ți aduci fiica la Cedrina pentru ca
demonstrația să fie completă? Merișan îngheță:
Elena știa că el este tatăl unei fete!
— N-o aduc... deocamdată; are doar șase
ani...
— Credeai că nu știi că ai o fetiță?!
— Credeam. Știu eu de ce nu ți-am spus?
— Voi, bărbații...
— Poate... da, da... poate... Dar n-am as-
cuns! Tu trebuia să știi, mă mir că-mi spui abia
acum...

— Știam, așteptam să recunoști tu.
— Simțeam că știi, că înțelegi... omeneste...
— Știu. Înțeleg; omeneste.
— Tu?!
— Eu.
— Să-ți spun cum a fost...
— Lasă. Mai bine să ne spunem cum facem
mai departe, ce facem.. Ai gîndit că doi ochi
curați te vor privi mereu, te vor judeca, te
vor...?

— ... De mult gîndurile au trecut în vise și
visele în obsesie, în cosmar... De-ai-aia trebuie
să-ți vorbesc, să mă ascuți... Ascultă, Elena!
Aveam douăzeci și doi de ani... Doream...

CONSTANTIN VINTILESCU

*) Fragment din romanul în lucru O URMA

Vitamina pentru imaginație

(PATRU PASTILE S.F.)

1. EVADARE

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, zise
femeia, mai mult pentru a-i încerca hotărîrea.
— Acum e prea tîrziu — murmură el; ne vor
distruge dacă o facem...

Femeia se lipi mai strîns de umărul solid al
bărbatului care scruta cu îndărătnicie munții li-
liachii ce se zăreau vag în depărtare.

— Oare... oare sîntem într-adevăr primii care
cunoaștem dragostea? Întrebă ea din nou.

— O știi prea bine; dacă scăpăm, se va naște
o nouă lume...

Cu pas egal, elastic, fără efort evident, se de-
părtau de Marele Oraș care împurpura orizontul
cu jerbele-i de lumini, cu uriașele cupole incan-
descente.

☆

— Atențiune! Aici Centrul de Coordonare al
Poliției. Apel către toate brigăzile heliopurtate!
Interceptați de urgență roboții M-I-23 și EN-24,
evadați din sectorul Sigma-10. Atențiune! Aici
Centrul de Coordonare al Poliției...

2. MESAJUL

Sfera metalică, ce fusese găsită în condițiuni
atît de neobișnuite, a fost confiscată de către Ad-
ministrație, pentru a fi studiată în cel mai deplin
secret în laboratoarele de specialitate ale Marinei
militare.

Sesizată de presa zilei, opinia publică s-a
manifestat cu multă efervescență pentru decon-
spirarea cercetării obiectului, vehiculîndu-se ideea
de principiu, potrivit căreia problema nu e legată
numai de securitatea națională, ci de cea a întregii
umanități.

Formidabila campanie dezlănțuită de presa
mondială, precum și manifestațiile care au așe-
diat pur și simplu sediul prezidențial, au silit gu-
vernul să solicite prin intermediul Organizației
Mondiale colaborarea a o sută de înalte persona-
lități științifice din străinătate.

După efectuarea unui program complex de stu-
dii preliminare, s-a trecut la secționarea sferei
cu un laser special, în fața camerelor de televi-
ziune.

Întreaga omenire a urmărit cu sufletul la gură
cum brațele mecanice, conduse din spatele unui
panou superizolant, au început să deșurubeze
capsula aflată înăuntrul sferei, scoțînd la vedere
o panglică metalică, pe care era imprimat în
principalele limbi de circulație internațională, ur-
mătorul mesaj: „CINE V-A DAT VOIE?“

3. CONSECINTE

Bătrînul își adună mîinile tremurînde pe hîr-
țile răvășite înaintea lui și-l chemă cu voce șopti-
tă, de teama unui nou acces de tuse:

— Apropie-te, tinere. Așa... nu vîd prea bine,
dar deslușesc totuși ceva cunoscut în fizionomia
dumitale. Cu ce te pot ajuta?

— Doresc să mă instalez în apartamentul de
la etaj și...

— Nu mai continua, tinere, îl întrerupse bătrî-
nul, ridicînd mîna scheletică. Apartamentul a fost
al tatălui meu. A plecat de mult cu prima astro-
navă fonică, pentru a determina unele conse-
cînțe ale teoriei relativității. De altfel, trebuie să
cunoști și d-ta Istoria, așa că știi de lansarea
„AXIOMEI“ OI!?

— Desigur...

Stăpînită prea mult, cu violență, lăsîndu-l pe
bătrîn aproape sfîrșit, pe unul din brațele fotoliu-
lui, după ce se răcori cu puțină apă, glasul șopti-
t continuă:

— Cît timp mai trăiesc, în camera tatălui meu
nu va locui nimeni...

— Dar înțelege că m-am întors, fiule! izbucni
tinărul.

4. PARALELE

Misiunea era pe sfîrșite. Omul-broască se sim-
țea istovit. Și el, și ceilalți oameni-broască chiar
și „coordinatorii“ de pe elicopterele de recupe-
rare își dădeau seama cît de inutilă e căutarea
asta: era ceva necurat la mijloc, nu fusese găsit
nici unul din trupurile celor douăzeci și trei de
specialiști de la laboratoarele secrete de pe insulă.

„Ce le-o fi venit să sară, așa, pe nepusă masă,
în ocean?“ își muncea mîntea omul-broască, în
timp ce răscolea cu virful armei algele de la baza
unui conglomerat coralier. Cîrdui de peștișori
mărunți, colorați violent, țîșneau speriați, pier-
zîndu-se dincolo de umerii săi. Intr-o falie nu
prea adîncă, doi pești mari stăteau unul lingă
altul, ca două torpile cenușii, aproape nemișcați.

Apropiîndu-se, îi împinse încet, dar ferm pen-
tru a putea cerceta falia. Cu mișcări leneșe, do-
cili, peștii se urniră, alunecînd cu boturile lor
monstruoase prin fața măștii omului-broască, care
privindu-le ochii apoși, inexpresivi, se întrebă
„de ce oare imbecilitatea are nevoie de un trup
atît de mare?“

— Ai înregistrat cît de defectuos gîndește? Și
tu volai să-l achiziționezi! — îi zise celuilalt pește
din dreapta.

MARCEL LUCA

Locul meu!?

Era o dimineață ploioasă, ca multe altele, în sesiunea care a trecut...

in sălile clădirii Catedrei de construcții hidrotehnice și îmbunătățiri funciare, examene...

Curățenia, pereții proaspăt vopsiți, liniștea de pe coridoare... totul te îndemna la studiu. Dar unde?...

Găsesc o sală pe a cărei ușă citesc: „Sală de lectură, anul IV CH”. Intru... tumul și aroma cafelei proaspăt preparată, profitind de ocazie, invadează coridorul... Intra în colț, cu capul pe planșetă, un student își continuă somnul... Imi aleg un loc fără a lua în seamă o coală scrisă care avertiza: „Ocupat 12-22 decembrie”, semnează „GIGEL”.

Uit atmosfera încărcată, uit și de Gigel și mă dedic cursului pe care îl am în față. Filă după filă, timpul trece... Pe la ora 15 își face apariția Gigel. Deschide ușa și... „glonț” vine la mine.

„N-ai văzut că e locul meu?... N-ai văzut că e ocupat?... N-ai văzut că sala e rezervată anului IV CH”?

Ce puteam să-i răspund?... Am încercat totuși.

„Da... am văzut... Am intrat numai fiindcă în celelalte săli erau examene, iar locul pe care tu îl numești „locul meu” l-am „ales” la întâmplare...

„Nu mă interesează, te rog să nu te superi și să pleci în altă sală”...

De supărat nu m-am supărat și am plecat, deși în sală mai erau locuri, deși eram convins că alți colegi n-ar fi repetat întrebările lui Gigel.

Oare e crede că este corect ca, în timp ce el stătea liniștit acasă, un alt coleg să umble pe la diferitele clădiri ale facultății pentru a putea studia, numai pentru că pe „locul lui Gigel” era scris „ocupat”? Ajuns în anul IV, oare ce înțelege prin noțiunile de colegialitate, egoism?

Am scris aceste rânduri cu speranța că Gigel (am aflat că se numește Gheorghe Lazăr) citindu-le, își va da seama că a greșit, își va da seama că „locul meu” de fapt este „locul nostru”, al tuturor studenților, indiferent că sîntem în anul IV sau în anul I.

În persoana lui GIGEL creionat aici, se vor recunoaște mulți dintre noi, care fie la bibliotecă, fie la cămin, în sala de lectură, fie la televizor avem pretenția la „locul meu”, loc care se marchează simplu: „ocupat”.

LIVIU CRIȘAN

Ziua are atâtea ore cîte vreau eu

Pe Alexandra Iancovici, anul IV Filologie, o înfilnești adesea în amfiteatru, la bibliotecă, la consiliul A.S.C., dar foarte greu poți să-i adresezi un cuvînt și asta pentru că e firesc să-i respecti grijile și preocupările și s-o privești cu admirație. Colegilor ei le iartă prietenește micile greșeli și de aceea am îndrăznit s-o întreb direct.

— Sanda, cum îți împarți tu timpul, cîte ore are pentru tine o zi?

S. Iancovici: O zi începe de dimineață și are exact atâtea ore cîte vreau eu să aibă, adică atâtea ore aline.

— Fînd în anul IV probabil că te preocupă mai concret pregătirea ta pentru a fi o bună profesoară; cum o privești și cum te angajează?

S. Iancovici: Cu responsabilitatea unui educator în fața elevilor și a celor care mi-i încredințează.

— Dar activitatea în biroul A.S.C. pe an?

S. Iancovici: Imi implică respectul și datoria pe care o am în fața colegilor mei.

— Cum se imbină, sau cum imi explici imbinarea acestei activități de zi cu zi, ca membră în biroul A.S.C. cu pasiunea pentru latină?

S. Iancovici: Imi apropii ceva ce multora pare foarte vechi și mort demult, prea îndepărtat. E un examen pe care trebuie să-l trec cu bine, și o încercare de a descifra, din perspectiva generațiilor ce ne vor urma, creația zilelor noastre.

Știu că serlozitatea îți caracterizează pregătirea tuturor examenelor și sper că și acest examen îți va aduce satisfacții. Și e foarte important să fie așa.

„Li cunosc tenacitatea și am încredere în ceea ce va face și da-acum. Despre Sanda se poate vorbi doar la superlativ” — imi mărturisește colega ei, Florentina Moldovan.

B
L
I
T
Z

Nuntă studentescă.

„...Bine-i mirelui, că nu-i nime-n lume ca mireasa lui”.

„13” sau proveniența ghinionului

Căminul 13 stă să se prăbușească, zguduit fiind în ultimul timp de ireconciliabile disensiuni; pe de o parte, parterul susține că reprezintă chintesenta acestui edificiu, aducînd în sprijinul afirmației sale argumente de ordin obiectiv, ca: posibilitatea comunicării nemijlocite cu exteriorul, zestrea albă cu pete de diverse culori a numeroaselor locatari clandestine mieuitoare, rezerva inepuizabilă de sticle, borcane, cutii goale de conserve, ziare și alte reviste „Forum” și „Viața studentescă”, toate depozitate frumos, pe sortimente, în partea din afara ferestrelor, dar, mai ales, argumentul forte al cetățencilor parterului căminului 13 este inegalabila lor virtute de a se orienta perfect într-un spațiu profund întunecos și nu tocmai rectiliniu, dacă se au în vedere și oficiul, baia și încăperile unde se intră, nu numai de pe vremea lui nea lăncu, ci cu mult înainte, tot la numărul singular; pe de altă parte, restul căminului, declarînd război neîmpăcat parterului, aduce în favoarea supremației sale următoarele argumente: superioritatea (obiectivă și evidentă) de altitudine și deci apropierea mai mare de înaltele sfere cerești, posibilitatea de a investiga din înalțuri, cu binoclu sau fără, adîncimile încăperilor căminului advers și de a trata la orice oră din zi și (predilect!) din noapte, cu sau fără „amplificator”, cu acesta, accesul direct, mai ales în timpul verii, la acoperiș.

Trecînd la amenințări, partea superioară a căminului adresează un ultim avertisment parterului, din care reiese că, în cazul cînd acesta nu capitulează oficial în cel mai scurt timp, să se aștepte cam la următoarele:

— ziua, din toate ferestrele de sus vor zbura, gravitînd cu viteză specifică spre parter, borcane și sticle cu apă fiartă, adresate direct inocenților vizitatori amatori, pachețele cu cremă de ghetă, gem, dulceață, pastă de dinți și slănină veche de un an, astfel improvizate încît pe la nivelul etajului I să se dez-ambaleze și să-și continue drumul în stare nudă spre aceiași temerari vi-

zitari, pentru soarta cărora etajele nu garantează; ba chiar, în caz de ineficacitate a acestor metode, este previzibil un atac-fulger cu cearșafuri, pățuri, perne, scaune, mese, paturi, etajere; accesul parter-istelor la mașinile de spălat de la etaje va fi strict interzis, păzitoare vigilente și pline de forță făcînd imposibilă comunicarea pe scările de serviciu — astfel, parterul să-și scuture lenjeria de cameră pe culoar, în hol sau în fața căminului; prin intermediul unor persoane calificate, parterul va fi vitregit de prizele încă valide din oficiu și de cele două becuri, existente demonstrativ pe culoar; cușetele din oficiu vor fi sparte și devastate, iar ferestrele — bătute, pe dinafară, în cuie;

— noaptea, toate etajele vor vui de zgomot, scaune vor fi izbite frenetic în podele, tavane și pereți, frînturi de fraze și melodii de muzică simfonică se vor insinua cu violență, pe calea ferestrelor larg deschise, în urechile parterului; cel mai frecvent va răsună imnul războinic intitulat ad-hoc „Șaltădatășaltădată — șosofaceșimășimailată”, cu puternic acompaniament de magnetofon, casetofon, sticle și pahare aruncate în pereți și pe geamuri, scaune și mese, picioare, pumni și cozi de mătură — iar ca supliment pentru urechile prea rezistente se va bate cu sîrg ritmul în țevile de calorifer; scările etajelor I, II, III și IV se vor clătina de efectiv războinic, echipat în pijama și înarmat pînă-n dinți cu fierbătoare, reșouri, oale, crățiți, tigăi, rachete de tenis, mingi, plase de volei, rigle de calcul, erubete, sticle de cerneală, sticle cu bere ș.c.l.; în caz de rezistență, se va trece la atac direct, proiectilele constînd în cartofi stricați, ceapă degerată, castraveți murați și alte legume legendare. Ofensiva decisivă va consta în deschiderea la maximum a dușurilor, ceea ce se va solda cu innudarea inevitabilă a parterului.

Reacția acestuia va părea cititorilor noștri incredibilă, dar adevărul acesta e: parterul a ridicat, pur și simplu, din mulțimea sa de umeri, replicînd cu un nemărginit dispreț: „Je m'en fous royallement! Am mai văzut noi dintr-astea... și nu de ieri, de azi, ci — e-he! — de cînd există partere și locatari la etaj...”

Cuvinte care au acționat asupra conștiinței agresorilor ca o lovitură de trăsnet, din ce motive nu se știe, dar fapt e că pentru viitorul apropiat se preconizează restabilirea bunelor relații și, implicit, instaurarea liniștii și buneii vecinătăți în amintitul cămin.

E. PSEUDONIM

Seară... cu „cinci stele”

A intrat de mult în tradiție ca fiecare grupă să-și organizeze o seară a ei. Seara grupei, de altfel, ocupă în toate dările de seamă ale biroului de an spații mari în care se arată cât de bine a fost organizată, care a fost tema discuțiilor, cine a participat și, în sfîrșit, că s-a dansat mult și toți s-au simțit foarte bine.

Mă întreb ce vor scrie în darea de seamă cei din anul II Medicină veterinară la capitolul „Seara grupei”.

Oricît de îngăduitori am fi, nu o putem numi decît o veritabilă seară a beției.

Anunțul lipit pe ușa clubului de la căminul 4, ruga insistent „a nu deranja”. Încerc să pătrund totuși înăuntru. După cî-

teva momente de acomodare cu semiobscuritatea din sală încep a distinge personajele ce se dădeau în spectacol. În jurul unei mini-mese improvizate, cu „puful” abia scuturat, doi, trei „rățoi” analizau discret persoana aflată pe masă. Printre sughțuri îi adresau complimente, unul mai frumos decît altul. Era într-adevăr superbă. Pușin cam borțoasă, cu gîtul lung și subțire, dădea gata și pe cel mai fermecător Don Juan. Iar dacă o sărutal dulce și cu foc, risca să-i cazi la picioare într-un dulce somn. Pe cap avea o coroană formată din cinci stele și pe deasupra se lăuda cu o excelentă temperatură a corpului: 40°.

Și după ce au admirat-o pe

domnișoara „Triumph 5 stele”, au încercat a o invita la dans. Strînși la pieptul sticlei, amicii lui Bachus se vedeau atunci și organizatorii ai seriei, și cadre didactice, și, pe deasupra, soliști de primă mînă. Unul mai obosit a uitat numărul camerei și și-a petrecut noaptea în fotoliul din holul căminului.

Din întîmplările petrecute pot trage concluzia că în rîndul unor studenți se manifestă o greșită idee referitoare la organizarea seriei grupei. Această întîmplare dintr-o sîmbătă urmează alteia asemănătoare, avînd ca protagonistă grupa 188 din anul II Agronomie.

Credem că este timpul să se ia măsuri pentru ca seara grupei să fie o adevărată întîlnire studentescă și nu una aldoma întîlnirilor de la „Bastion” sau „bufetul Cluj”.

MIRCEA POPI

Livius Ciocârlie

„Realism și devenire poetică“

(EDITURA FACLA, Timișoara, 1974)

„Realism și devenire poetică“ este cartea lecturii, a redescoperirii temerurilor secrete și inefabile ale dreptului de a citi. Cititorul e imaginat ca un adversar al scriitorului care destramă mirajul scrisului, devenind în același timp și un aliat al acestuia în lupta cu dificilul și ipocritul text scris, cu seninătate, orice ordonare în favoarea procesului de ordonare. Lectura devine atunci o mișcare ce se gîndește pe sine și-și creează lucid propria legitate.

Autorul își propune scrierea ca fel de a citi, de a surprinde literatura în specificul devenirii sale, în dialectica sa — specificul devenirii literare e acoperit de noțiunea de text — „spațiu bîntuit“, activ al luptei dintre vechi și nou, dintre permanența existenței literaturii și modernitatea succesivă a celor care o produc. Literatura e astfel în același timp și, mereu, aceeași și alta, în același timp realistă (adică confruntîndu-se cu ceea ce există) și poetică (adică arătîndu-se pe sine) sau e mai de grabă continua transformare a aceluiași de către altul. „literatura e cu atît mai activ deschisă către lume — cu cît mai realistă — cu cît e mai aproape de propriul ei specific, sau altfel spus, cu cît e mai poetică“.

Mai mult, însuși felul de a citi care ne este propus e textual, specific literar, adică poetic și realist în același timp; poetic pentru că se arată pe sine, își impune prezența, fiind cu totul nou la noi, adică altul și fiind conștient asumat de autor și realist, adică dialogic confruntîndu-se, străbătînd, reactivînd texte (Balzac, Lautréamont, Jarry, Proust, Sartre, Tel Quel), făcîndu-le să arate altfel.

Puterea și slăbiciunea cărții stă tocmai (în mod firesc și paradoxal) în textualitatea sa, adică în puțința de a se impune — se poate citi, cum dorește autorul nu numai literatura franceză ci și cea română (ceea ce și sugerează), dar s-ar putea citi astfel orice, la nesfîrșit, adică în cele din urmă arbitrar — cu alte cuvinte modul de lectură și-ar pierde felul de a fi, deosebit, și-ar pierde textualitatea — sau cartea își secretă propria primejdie.

„Realism și devenire poetică“ este cartea unei aventuri a lecturii care se dăruiește ca o plăcere primejdioasă.

DORINA ROTAR

Ion Marin Almăjan:

Neîmpăcați în mînie

(EDITURA EMINESCU, 1974)

„Sînt dator cu o durere“ și „Spune-mi, unde ducă acest drum?“ n-au putut, din cauza începutului inerent mai dificil, sau... n-au vrut să ni-l dea, întreg, pe Almăjan din „Neîmpăcați în mînie“? Inclîn să cred că Ion Marin Almăjan ni se dezvăluie puțin cite puțin, ca experiența sa de viață (și de scris), maturitatea se deschid după „lecția“... trandafirului învătăț de scriitor în anii adolescenței și tinereții la Anina, ai tinereții și maturității la Timișoara... Pentru că noul său roman pășește discret (dar sigur) peste pragul maturității. Argumente? În fiecare pagină: investigație (originală) a mediului rural (valea Almăjului, neuitînd, neputînd să uite nici acum Anina), scrutarea convulsiilor care vor statornici o conștiință nouă într-o inevitabilă confruntare cu inerția (sau obișnuința — tot una!); obiectivitatea (aparent) perfectă, simțul deosebit al realității, individualizarea cu caracter de generalizare, conjugate cu un simț lingvistic de invidiat, cu gradarea subtilă (și certă), păstrînd intactă impresia firescului, a normalului, totul într-o construcție aparte, a lui, a lui Ion Marin Almăjan — iată doar cîteva din valențele care se prelungesc, cu dărnicie, din paginile romanului spre cititor.

Spațiul montan întins al Banatului condensează trei decenii de transformări — umane în primul rînd — de atitudine, destine și întâmplări în sevențe care, constant, se comprimă pînă la limita sugestiei, lăsîndu-i cititorului libertatea nealterată a fanteziei. Lectura atență înlătură impresia de independență a tablourilor, topindu-le, totuși, într-un fir continuu (sau cel puțin de permanentă interferare). Oricum, faptele se leagă: nu în linie neîntreruptă și dreaptă, ci prin... bucle mai mici sau mai mari, mai evident sau mai voit fragil înnotate. Însăși ideea de obiectiv este înșelătoare, pentru că aproape în fiecare personaj simțim pulsul subiectiv al scriitorului. Și cu toate acestea personajele au o individualitate puternică, memorabilă prin fapte, caracter, grai, nume. Numele? De o rezonanță bolovănos-colturoasă, amintind, poate, de Zaharia Stancu: Urmoacăru, Mircu, Frincu, Ledărău, Rau, Cărăba, Misoi, Roacă, Ruța, Borozan, Corozan, Uța, Svaițu, alături de mai bănățenele Pavil, Pistrilă, Boboloș, Popișta, Dudulan, Blăgoi, Cheța ș.a.

Monologul alternează inspirat cu dialogul și cu relația la persoana a III-a, cu dialogul în monolog, limbajul pitoresc al bănățeanului din zona de deal cu cel al bănățeanului de la oraș, dar și cu unele vulgarisme pe care, personal, nu le agreez...

Întrepătrunderea celor două planuri, dinamismul acțiunilor, expresia adesea lapidară și gestica bogată, exclusiv semnificativă — sînt alte dovezi ale maturizării și împlinirii condeiului lui Ion Marin Almăjan.

Reacțiile imprevizibile ale unor personaje, ca și derularea uneori contradictorie a evenimentelor amplifică impresia de viață autentică. Între personaje există o anumită simetrie, în ciuda falselor opoziții (la unele, respingeri, antiteze de neconciliat, faptele creînd, în definitivă instanță, imaginea fluxului neîntrerupt, ireversibil al existenței social-umane. Aceasta este realizarea! Ce-și poate dori mai mult un scriitor la a treia apariție?!

C. MOTRU

Elena Florea

„Demnitate umană și respect față de celelalte popoare“

(EDITURA POLITICA, București 1974)

Cartea Elenei Florea dezbate o problemă de maximă actualitate: demnitatea înțeleasă ca trăsătură a individualității umane, dar și a colectivității, a clasei, a poporului, a națiunii, trăsătură de o înaltă valoare morală, întîlnită la toate popoarele în forme specifice de manifestare. Demnitatea națională este înțeleasă ca atribut al existenței și al conștiinței deopotrivă, al valorilor spirituale și al practicii sociale. Recunoscînd demnității naționale un profund

caracter istoric, se subliniază încă o dată transformarea conceptului de demnitate națională în etapa desăvîrșirii societății socialiste multilaterale dezvoltate. Intemeierea vieții noastre naționale pe principiul echității și eticii socialiste, manifestarea suverană a poporului în toate problemele ce privesc existența României „marchează saltul pe care orînduirea socialistă îl face de la deziderat la demnitatea națională ca realitate nemijlocită“.

Demnitate națională în Româ-

nia socialistă înseamnă a continua pe plan superior cele mai valoroase tradiții ale poporului nostru, a oferi un model socialist al demnității naționale fondat pe umanism și democrație, implicînd respect pentru toate popoarele.

Cartea este interesantă prin profundul umanism socialist și prin perfectă înțelegere a demnității naționale ca deziderat suprem și ca realitate practică a națiunii noastre.

Vă recomandăm cursuri și manuale noi

1. Bartzer Ștefan — vol. I-II — Tehnologia utilitatului electric
2. Cocheș H. — Indrumător pentru proiectarea instalațiilor
3. N. Gheorghiu — Utilizarea energiei electrice în industrie și agricultură
4. C. Ivașcu — Protecția prin relee a sistemelor electrice. Indrumător pentru lucrări de laborator
5. A. Munteanu — Fizica. Indrumător de lucrări practice
6. C. Nenișescu — vol. II ed. a 7-a. Chimie organică

7. Organe de mașini. Indrumător de lucrări de laborator pentru facultățile cu profil mecanic
8. M. Păunescu — Indrumător pentru lucrări de laborator la geologie
9. I. Rădoi — Electrochimie
10. A. Rogoian — vol. II partea a II-a. Calculatoare numerice
11. B. Rothenstein — Probleme de cinematica teoriei relativității speciale
12. A. Soceneanu — Sistem de operare. Asamblorul. — curs — partea I și a II-a
13. Rodica Stoica — Curs de chimie generală

Votînd pentru timpul prezent, votăm pentru coloana infinită a viitorului luminos al patriei

* *
*
TIMPUL
PREZENT
ÎN
IMAGINI
*
* * *

FORUM STUDENȚESC DE CALITATE

A fost descoperit (în fine) secretul prin care revista noastră își va adăuga atributele de calitate (bună), varietate, atractivitate și alele (și mai ales!). Avem latitudinea să-l dezvăluim: colaborarea tuturor studenților. Primim: reportaje, anchete, interviuri, poezie, proză, critică literară (și de alte genuri), grafică, fotografii artistice, cronici sportive, portrete, comentarii politice, filosofice și orice alte materiale pentru care „Forumul studențesc“ vă stă la dispoziție. Vă așteptăm luna și joia, ora 20,30 la redacție (Casa de cultură a studenților, camera 5).

★
Reporterul student. Mulți dintre cei care au activat în acest cerc nu mai sînt azi studenți: sînt... reporteri. Se scrie și se învață în același timp. Condiții: studenți cu bune rezultate profesionale, care să posedă dorința (patima) de a scrie și... talent (care se mai poate cultiva). Sînteți bineveniți (și chiar așteptați) în fiecare luni, ora 20,30, la Casa de cultură a studenților, camera 6.

CONCURS CU PREMII
Consiliul Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Centrul nostru universitar, organizează, prin revista „Forum studențesc“ un concurs de reportaje și reportaje literare inspirate din viața și activitatea universitară. Premiile concursului, în număr de trei, se vor stabili de către comisia culturală a centrului universitar, în colaborare cu redacția revistei noastre. Materialele vor fi trimise pe adresa redacției pînă la data de 25 februarie 1975 și vor fi dactilografiate la două rînduri. Revista noastră va publica reportajele cele mai bune.

CREATOR - CREAȚIE

„Activitatea ideologico-educativă trebuie să fie pătrunsă de spiritul umanist al concepției noastre revoluționare, să pună în centrul ei omul“.

(Programul P.C.R.)

A vorbi despre studentul-creator, sau despre studentul-artist este un lucru pretențios după unii, dificil pentru alții. Artă, prin însăși specificitatea ei, este singurul domeniu de activitate unde începătorul apare cu egală răspundere și drepturi egale, alături de maestru în momentul creației artistice. Mai mult, accesul generației tinere la marele examen cu publicul determină continuu o confruntare cu riscurile și implicațiile ei ducând la ridicarea stachetei exigenței și gustului artistic al publicului.

Publicul studențesc este un public foarte pretențios, care neagă non valorile, care nu admite conviețuirea cu o artă ce nu corespunde năzuințelor și idealurilor sale.

Pornind de la aceste premise, U.A.S.C.R. a creat un climat etic de strictă probitate care stimulează activitatea artistică a tineretului, factor activ al societății contemporane, făcând posibilă în acest fel studierea perspectivei umanist-socialiste, a liniei generale de dezvoltare a țării noastre. Studenții constituie un potențial foarte mare de autentice talente, munca reprezentând pentru ei un principiu de viață, un crez de la care pornesc toate planurile de viitor.

Iată câteva considerații care indică necesitatea unei analize, a unei anchete în rândul celor care, în afara orelor de curs, pregătesc cu perseverență și răbdare spectacole ce sînt tot atîtea necesități de exprimare, de a stabili o comunicare reală cu colegii lor spectatori, implicîndu-se cu toată ființa, cu generozitate, în mesajul creației.

Institutul de medicină, paradoxal în ceea ce privește profilul său, are multe formații artistice în care activează circa 80 de studenți. Primul semestru a constituit pentru ei prima perioadă de acomodare și sudare a colectivelor formațiilor, condiție sine qua non, pentru obținerea unor rezultate de o certă valoare.

Primii mei interlocutori sînt: Ilie Constantin și Jivan Nicolae, instructori ai celor două formații de teatru ale Institutului. Ilie continuă cu vechea tradiție repetițiile și cizelarea spectacolului „Vesnica întoarce“, iar Jivan un nou spectacol — „Oda fulgerelor“. El mi-a relatat printre altele: „... Un spectacol de teatru pentru spectatori este un unicat pentru noi, în permanență, deoarece o oră de spectacol înseamnă alte multe ore de repetiții, de muncă serioasă, neobosită. Artă de a interpreta nu cere numai talent, ci și sudoare“ (Ilie C.).

„Prezența scenică solicită actorului un efort suplimentar de a-și crea un cadru psihic necesar în-

terpretării rolului, și în afară de aceasta publicul nostru este foarte pretențios. De aceea interpretarea trebuie să fie de așa manieră încît să contribuie cu 60% la cele 40% cu care contribuie textul“ (Jivan N.).

„Teatrul studențesc la ora actuală aduce în scenă marile probleme și realități ale tineretului contemporan, remarcîndu-se printr-un accent deosebit pus pe interpretare și efecte scenice“ (Ilie C.).

Am urmărit cu atenție la o repetiție munca acestor colegi care afectează multe ore de studiere atentă a rolului, de colaborare cu întreaga grupă pentru a obține răspunsul la marea întrebare: Oare va fi bun?

Ochii luminoși ai reflectoarelor, care urmăresc obsedant drumul actorului spre perfectă integrare cu rolul sudoare multă, întreruperi, de text, răbdare, iată un rezumat al activităților care preced o premieră de teatru. Desigur am uitat să adaug trăsul!

Un alt interlocutor: Ghițoiu Teofil, instructor la brigada artistică, un pasionat al acestui gen de spectacol, mi-a spus:

„A face o brigadă artistică de calitate este o problemă. Aceasta în primul rînd apare odată cu textul. La noi textul contează foarte mult. Trebuie scris în așa fel încît să capteze atenția spectatorilor, să nu plictisească. Melodiile contribuie în mare măsură la reușita unei brigăzi“.

Reporterul: Deci este o treabă cu cîntec.

G. T.: Desigur, mai ales că noi trebuie să primim realitatea studențească din toate unghiurile — și bune și rele.

„Anul trecut brigada noastră s-a prezentat pe scena Festivalului Național al Artei Studențești care a avut loc la București. Am avut ocazia cu acest prilej să luăm contact direct și cu alți colegi, din alte centre universitare, lucru foarte util, mai ales că ne-am dat seama de nivelul de pregătire, de ceea ce va trebui să mai facem.“

Reporterul: Anul acesta vei folosi un alt text?

G. T.: Da, am un text scris în colaborare cu mai mulți colegi „Înzestrați cu umor“, printre care amintiți pe Dan Neghină, dar nu mă mulțumesc integral. Cred că pînă la primul spectacol pe care-l vom da o să-l modific. Anul acesta imi pun speranțe mari, deoarece trupa pe care am format-o este constituită din elemente talentate, care știu să și... cînte.

Reporterul: Ironic?

G. T.: Nu, sincer. Într-o brigadă, dacă nu ies cîntecele, totul este compromis.

Reporterul: Cîți sînt în total?

G. T. Patrusprezece.

Constatăm că mai există trei formații care se află însă în stadiul incipient: formația de dansuri populare, dans modern și muzică ușoară.

Deci a vorbi despre studentul-artist sau despre student-creator nu este nici dificil nici pretențios.

CRISTIAN JIANU

Grupa 174

Grupa 174, anul IV de la I.A.T., a fost declarată grupa cea mai bună de la Facultatea de Agronomie, obținînd, în urma sesiunii din iarnă, media 8,02, ceea ce ilustrează pe deplin unitatea și coeziunea, raporturile intime pe linie de studiu între studenții componenți, colegialitatea dintre ei în adevăratul sens al cuvîntului.

Studentul Dume Aurel, a obținut începînd cu anul I numai note de 10, și ca răsplată a muncii, a perseverenței sale, i s-a acordat bursă „Gheorghe Gheorghiu-Dej“. El precizează că rezultatele bune obținute de grupa sa se datorează maturității cu care colegii săi privesc problemele, ca viitori specialiști, conștienți fiind de faptul că societatea noastră, în continuă dezvoltare, apelează la oameni de nădejde, cu profunde cunoștințe în diferite domenii de specialitate.

Problema repartiției constituie pentru ei (mai ales că acum sînt în anul IV) principalul criteriu ce a dus la obținerea acestor rezultate.

Gavra Aurel, șeful grupei 174, student de nota 10, s-a întrecut pe sine, iar între colegii săi a avut loc, încă de la începutul anului universitar, o întrecere pasionantă pentru obținerea de rezultate cît mai bune. „A fost posibil să ocupăm această poziție de frunte, spune el, pentru că, în plus, la seriozitatea cu care ne-am pregătît, s-au mai adăugat și controalele zil-

nice, efectuate de cadrele didactice la disciplinele la care am avut de susținut examenele pe semestrul I. La noi în grupă nu este nici un student care să nu fi promovat la ambele examene. Din totalul studenților, în grupă avem numai patru care nu au promovat un examen, dar care au obținut la cel de-al doilea note de 8, 9 sau 10.“

Dacă la acești colegi ai noștri rezultatele au fost ceva mai slabe (mă gîndesc la faptul că am acordat mai puțin atenție disciplinelor în cauză), în sesiunea viitoare noi promitem să ne menținem locul de grupă fruntașă și la sfîrșitul sesiunii din vară să ne putem mindri că am promovat toate examenele cu note bune“.

Studentul Zoț Florian, unul dintre fruntașii grupei, a obținut de asemenea rezultate foarte bune și alături de colegii săi aflați în marea întrecere, studiază zilnic, își întocmește proiectele cu minuțiozitate, în vederea obținerii unui calificativ cît mai bun. „Noi, spune el, sîntem o adevărată familie, în care nimeni nu rămîne îndepărtat de ceea ce face vreunul din colegi. Ne bucurăm cînd realizăm lucruri frumoase și intervenim cînd unul dintre colegi a avut o atitudine nedemnă, sau îl ajutăm dacă constatăm că este ceva mai slab la învățătură“.

Cuvînte frumoase se pot spune despre studenții Jurcuț Teodor, Burciu Marcel, Anton Ioan, care au obținut, de asemenea, calificative foarte bune, note de 9 și 10, care prin activitatea de studiu, ajutorul acordat colegilor mai slabi și prin atitudinea față de muncă, acțiunea de mobilizare a întregului efectiv de studenți din grupă, au contribuit la obținerea rezultatului bun al grupei, al familiei lor. Desigur, eforturile lor vor fi mult mai mari pentru obținerea de rezultate și mai bune, pentru a menține locul de frunte și pentru a crea o grupă model.

VIOREL STĂNCIULESCU

Autogospodărirea în imagini

perjamoescher zeitverläufe

der tag setzt ein
mit einem comics
der das leben des karl grünn
in fortsetzungen erzählt

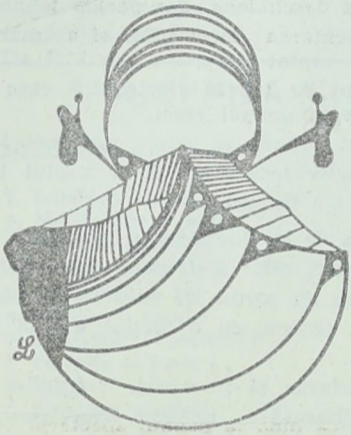
jede fortsetzung findet ihren abschluss
im sirenenruf der hutfabrik
die sirene bläst den hut
vom rauchfang

transvestiten die in ihren
schnellen schlitten die
weissen häuser niederfahren
fangen ihn auf
ihre begleiterinnen spielen sombrero

gegen mittag werfen sie den hut
in hohem bogen in ein weizenfeld
dort kommt er neben einer
schreibmaschine zu liegen

der tag setzt aus
mit einem comics
der das leben des karl grünn
in fortsetzungen erzählt

RICHARD WAGNER

Tagulö látóhatár

A Temesváron tanuló magyar egyetemi diák-
ság, irodalom és művészetek iránti igényes-
ségessé tette egy olyan kör megalakulását, mely
szervezett formában aknázhatja ki az önképzés
lehetőségeit.

Óhajunk, hogy nemzetiségi irodalmi kört
alapítsunk, nagyszerű visszhangra talált az e-
gyetemisták házában, melynek igazgatója Pana-
siu elvtárs, már az első megbeszélésünkön igen
lelkesedett ötletünkért, s ígéretéhez híven azóta
is a legmegfelelőbb feltételeket biztosítja mun-
kánkhoz.

Ha a megnyitó előtt kétségesnek tűnt egy
ilyen jellegű kör megalapítása, a LÁTÓHATÁR
első összejövetelén résztvevő közel ötven érdek-
lődő — a kör tevékenységi területének tisztázá-
sában kialakult — heves vitája aláhúzza ennek
létfajosságát. A számos érdekes vélemény,
javaslat, ötlet, kidomborította, tisztázta és egy-
ségesebb formába öntötte elképzeléseinket. Kö-
zös óhajunk egy aktív, alkotó irodalmi munka
beindítása, anyanyelvi tudatunk tökéletesítése,
valamint minél szélesebb körű ismeretek ter-
jesztése és befogadása.

Irodalmi tevékenységünk keretében fontos
szerepet szánunk a körünkben született alkotá-
sok ösztönzése mellett a hazai magyar, román és
világirodalom minél jobb megismerésének. Ehhez
értékes segítséget nyújt számunkra a Temesvári
Állami Magyar Színház, a drámatörténeti soro-
zat megrendezésével.

Mindezek mellett igyekszünk körünket vita-
forummá alakítani, olyan érdekes témák meg-
vitatásával mint: tudomány és művészet kapcsola-
ta; a világszínpad problémái, a nyugati dráma
válsága; a tudományos-fantasztikus irodalom
stb. Rendezvényeink színvonalosságának biztosí-
tása érdekében neves írókat, költőket, képzőmű-
vészeket és az egyes szakterületeken elismerés-
nek örvendő tudósokat hívunk meg.

Reméljük, hogy a kezdeti nehézségeket áthi-
dalva tartalmas, hasznos és szép munkát fogunk
végezni, hogy ezzel is egyetemi éveinket — mint-
egy, talán utolsó lehetőséget — minél nagyobb
mértékben használhassuk ki általános művel-
tségünk színvonalának emelésére.

KISS PETER

Же

Никада ми више неће
Очи твоје бити сунце,
Сунце постојања мог.
Никада ми више неће
Усне твоје бити пунољак
Пунољак зоре моје младости,
Не!
Никада ми више неће
Срећа бити оклоп,

Оклоп златних снова мојих.
Никада ми више неће
бити дивно и лепо,
Јер ја сам сада само
Увео лист
На сувој грани
Живота твог.

МИРОСЛАВ РОСИЋ

Нарам

neked adnám a mezők szökeségét
s a tiszta láthatárt
neked adnám a fenyők sötét zöldjét
s a hajnal színeinek dalát

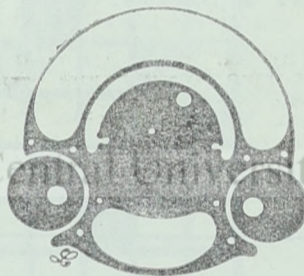
neked adnám a lüktetést
mellyel forrón áramlik vérem
neked adnám az erőt
mellyel reggel ébredek
neked adnám az önfeledt nevetést
hogy gond ne árnyékolja szemed
neked adnám
ha nem te adtad volna nekem

HERÉNYI ERZSÉBET

Morgengrauen

von dem letzten stockwerk der nacht
aus samtener morgenwimper
zittert die erste tagesträne
über die noch schwarzen hügel
über die marmorgrünen gestalten
der noch schlafenden soldaten
die ihren traum
zu ende träumen

WILLIAM TOTOK

Борио сам се

Борио сам се
Са птицама плавог неба
За љубав и мир,
За слободу душе,
Борио сам се
Са галебовима
За сунце
На обали мора,
На камењу
Ужареном,
На песку ситном,
За твоју љубав
Газио сам трње
Мајских ружа
И мрвио црвене латице
По твојој нестепастој коси.

МИРОСЛАВ РОСИЋ

Relativitás

az embernek kedve támad:
pontatlansággal vádolni az időt,
felgöngyöltetni a végtelent
és olyan erővel
toldani meg a Napot,
hogy a fénysugár
körtáncot járjon ...

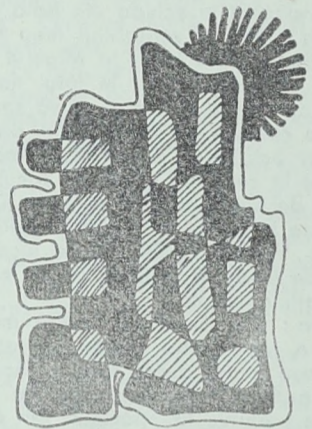
mert napon,
a keserű könnyecsepp is csillog,
mert lehet
az őrlt száguldást is
árnyékká szőni,
és elismerést facsarni
egy köbnyi semmiből.

ILLES MIHÁLY

**farben & töne, schon gar
keine farbtöne**

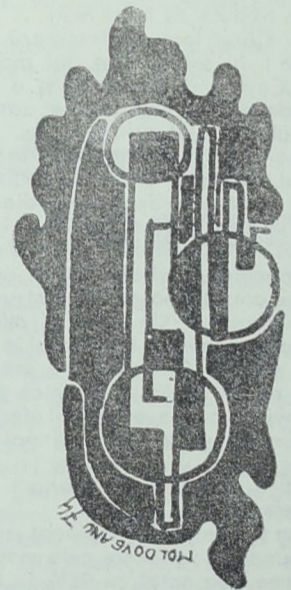
ich muss
(könnte gefordert werden)
mit der zeit
oder auch
augenblicklich
den gewissen ton
aus meinen sachen
herauszukriegen
versuchen

G. ORTINAU

BAVCO

(gäbe es da
nur nicht
diesen
himmelschreienden unterschied
zwischen
versuch
und versuch)

in den
tönen jedoch
da kenne ich mich
aus:

fast kann ich
den schöngefiederten pfau z b
von der nachtschwarzen eule

an der farbe
unterscheiden

wäre da
nur nicht
dieses zusätzliche licht
in den
bäumen

das zwischen den farben
keine töne
aufkommen lässt

Pepiniera handbalului românesc are tineri talentați — interviu cu Ștefan Birtalan

Reporter: Stimate Birtalan, după cite știu ai debutat ca handbalist la echipa din Baia Mare.

Ș. Birtalan: Așa e, veritabilul meu debut în lumea handbalului l-am făcut la Minerul Baia Mare. De aici am fost selecționat în lotul național, apoi am început cu adevărat. Vreau să vă spun că m-am născut într-o comună de lângă Jibou, dar la început am practicat baschetul și fotbalul. Apoi am jucat volei și doar în cele din urmă am făcut primii pași pe un teren de handbal. Sint un mare iubitor al fotbalului, poate la fel ca și al handbalului.

Reporter: Venind la Steaua ai jucat în echipă cu o serie de jucători de elită. În ce raporturi te-ai aflat și te afli cu Gruia?

Ș. Birtalan: De Gruia mă leagă multe amintiri plăcute. El a reprezentat pentru „puștiul” Ștefan „modelul” sau codul după care a făcut antrenamente, a pasat, a tras la poartă. La început trăgeam foarte puternic la poartă și din orice poziție, dar nu aveam satisfacția golului ca acum. Într-o zi Gruia mi-a explicat, că secretul marșării golului nu constă în a trage puternic, ci în viteza de execuție a șutului. Am repetat de multe ori acest lucru și mi-am dat seama că imi spusese un mare adevăr. Apoi era foarte corect, imparțial în darea verdictelor, dându-se total echipei. Și dacă-mi permiteți, am remarcat la acest mare jucător modestia și seriozitatea, marea prietenie dintre el și coechipierii.

Reporter: În ultimul timp și în handbal au survenit modificări.

Ș. Birtalan: Da. Se practică un joc bărbătesc care impune o situație deosebit de grea pentru a se înscrie goluri. Cu 4-5 ani în urmă, cind jucam cu irlandezii, câștigam ușor la cel puțin 10 goluri diferentă. Acum trebuie să lupti mult...

Reporter: Cărui fapt se datorează aceasta?

Ș. Birtalan: În primul rând, tot mai mulți doresc să devină „Campioni mondiali” și o fac punind în joc nu mijloacele tehnico-tactice adecvate, ci elementele jocului dur. O echipă ține mult mingea, faultează, pentru a ne scoate din ritm. E o tactică de joc. Apoi, jucătorii sint mai înalți.

Reporter: La Campionatul mondial ai înscris 43 de goluri, din care 7 în meciul final.

Ș. Birtalan: Am revăzut meciul din finala Campionatului mondial la citeva zile în urmă, dar emoționați nu ne-am recunoscut. A fost un meci al ambițiilor, al dorințelor. Un meci al mindriei de a fi român și de a continua tradiția și a cuceri pentru a 4-a oară trofeul. Ca specialist, meciul din duminica aceea nu mi-a plăcut. Se juca pe rezultat. Dar în duminica aceea prestigiul de necontestat al handbalului românesc a fost confirmat de clasa școlii noastre.

Reporter: Recent s-a încheiat un alt Campionat mondial-studențesc.

Ș. Birtalan: Actualul campionat mondial studențesc deși reunea la întrecere cele mai puternice formații din lume, era cotelat cu 98% în favoarea noastră. Reușita, cu scorul de 18-17 în fața puternicei echipe a Uniunii Sovietice, (avind în vedere că eu m-am accidentat în meciul cu polonezii) este o dovadă grăitoare că pepiniera handbalului românesc are tineri talentați, capabili de a lua locul generației actuale. Este a doua oară cind cucerim consecutiv acest titlu, dovadă a armoniei, a bazei solide a acestui sport, a modestiei acestor minunați jucători.

Reporter: Cum te împaci cu studenția?

Ș. Birtalan: Sint student la I.E.F.S. și sincer vă mărturisesc că sint în criză de timp. Foarte puțin timp am la dispoziție pentru a discuta cu soția și ea tot studentă, dar sint mulțumit că ne înțelegem bine și ne iubim.

Reporter: Vă mulțumesc și vă doresc succes deplin în viitoarele competiții interne și internaționale.

MARCEL ILIE

● Industria timișeană a realizat în anul 1974, în 216 zile calendaristice, producția globală industrială a anului 1970, în 197 zile pe cea din 1969, în 74 zile producția anului 1960, în 16 zile pe cea din 1950 și numai în 19 zile calendaristice producția globală industrială din anul 1938

● În anul 1973, comparativ cu anul 1950, producția industrială a crescut de peste 11 ori, asigurind, în anul 1973, 3,8% din producția industrială a țării.

● Producția de motoare electrice în intervalul 1950-1974 a crescut de 78 de ori, cea de laminate finite de 4,5 ori.

Fantezie și forță la semicerc sau grupa D a campionatului mondial universitar de handbal

Imediat după Revelion, între 4 și 7 ianuarie, Timișoara a fost gazda seriei D a Campionatului mondial universitar de handbal. Trei echipe, Japonia, Bulgaria și Iugoslavia urmau să-și dispute calificarea în sferturile de finală ale competiției. Lor li se adăuga ca partener de întrecere echipa studenților timișoreni.

Și era simbătă, 4 ianuarie, ora 17.00 și fluierul arbitrilor vestea începutul competiției.

Primul meci, Bulgaria — Politehnica Timișoara a evidențiat carențe serioase în angrenajul echipei universitare timișorene, ratări și greșeli elementare la echipa bulgară; scorul egal a fost echitabil.

În continuare echipele Iugoslaviei și Japoniei, după ce s-a produs „diviziunea” galeriei, au creat un spectacol handbalistic excelent.

Iugoslavia cu un joc simplu, perpendicular, dotat de constanță, cu o apărare greu de trecut, a avut în față o echipă cu un gabarit submijlociu (pentru meciurile de handbal) jucind în viteză, plină de fantezie, dar numai în atac, o echipă de repriză (repriza I). Apărarea japoneză, avind în portar cel mai slab om al echipei, foarte fragilă, era descoperită mai tot timpul pe extreme. Japonezii au pierdut meciul dar și-au câștigat foarte mulți simpatizanți. Ultimul gol al meciului, înscris de japonezi, poate fi declarat cel mai frumos al seriei.

Cei mai buni jucători: TIMKO, KRIVOKAPICI, PAVLOVICI, DRAGOSLAV de la „plavi” și MURATA, GAMO, KIKUKI de la niponi.

Meciul dintre Japonia și Bulgaria din ziua a doua devenea astfel hotărîtor pentru stabilirea ocupantei locului secund.

O repriză excelentă a japonezilor, o apărare în forță, deseori dură a bulgarilor, greșeli elementare de o parte și de alta în repriza a II-a și un scor final 29-25 care asigura Bulgariei locul II în serie, deoarece după cum s-a văzut în confruntarea din ziua a treia dintre Iugoslavia și Bulgaria, problema locului I nu se punea. Scorul dintre ele, 19-14, n-a reflectat situația din teren, unde sîrbii s-au mișcat dezvoltat, apăsind pe accelerator numai cind simțeau că diferența scade sub 4-5 goluri.

S-au remarcat la sîrbi portarul ZORKO, KRIVOKAPICI, PAVIGEVICI, TIMKO și SERDARUSICI, iar de la bulgari POPOV, DJONEV, DOITCINOV, STOIANOV.

Dacă în acest meci șturile de la distanță în alternanță cu combinațiile fulgerătoare la semicerc au însemnat peste 90% din punctele iugoslavilor, jocul pe contraatac al acestora a fost în general ineficace.

Doi arbitri excelenți, perechea spaniolă JOSE HERRERA ALONSO și RAMON COLAZO PAZOS, sincronizați, atenți și bineînțeleși foarte corecți au făcut demonstrații de felul cum se aplică regulamentul acestui joc.

Despre „POLI” se mai poate spune că după meciul confuz cu Bulgaria și-a sporit potențialul de joc, meciul cu Iugoslavia fiind, cel puțin în prima repriză (încheiată în avantaj pentru timișoreni), doveditor pentru resursele teamului condus de Constantin Jude.

Despre organizatori lucruri bune pentru propagandă și ținuta deschiderii, dar partea tehnică a fost deficitară. Prezentarea formațiilor și a marcătorilor era greu de receptat în primul rînd al sălii, ca să nu mai vorbim de tabela electronică care s-a defectat chiar de la primul meci.

Și uite așa, primul și, poate, cel mai important eveniment sportiv internațional al anului 1975 pentru Timișoara s-a încheiat.

P. S. Finala de la București a dat câștig de cauză cum era și firesc, celor mai buni. Echipa României, mai tehnică, cu un portar de nota 10, a avut un adversar robust, tenace, cu o tactică exactă în prima repriză.

Pline de adevăr și frumusețe rubricile de sport din România literară — privind handbalul universitar — și Luceafărul din 17, respectiv 19 ianuarie purtind semnătura lui Fănuș Neagu și Adrian Pău-neșcu.

CORNEL SECU

Ceea ce ne determină să scriem aceste rînduri este ultimul turneu al echipei de rugby a Universității, apreciat drept strălucit de către zărele de specialitate și care a făcut ca org-ul studenției noastre, cunoscut în primul rînd pentru „Poli”, să-și releve în ochii spectatorilor din lume și alte valori, cituși de puțin inferioare, din domeniul sportului.

„Actul de naștere” al echipei, datind din 1966, fusese determinat de trecerea „Științei” la Universitate. În anul următor, primul mare succes: intrarea în

Nicolae Chiciu), un student la Facultatea de construcții (Andrei Kurunczi), 3 profesori (Florin Popovici, Ion Tătucu, Eduard Priș), 4 economiști (Gheorghe Rășcanu, Iuliu Peter, Nicolae Duță, Mihai Suciu), 1 elev (Florin Ioniță), 1 inginer (Eduard Vollman).

Recent echipa antrenată de inimosul și prețuitul Mitică Antonescu a efectuat un turneu în Italia, susținind trei întâlniri: la Torino cu selecționata Piemontului, scor 35-8; la Brescia, (... meciul-test al turneului) cu celebra Zebre, (care nu e o echi-

RUGBY

divizia A. Urmează clasarea în primele locuri, în 1970 ocupă locul III în campionatul național (fiind prima echipă din provincie care se mindrește cu o asemenea performanță!), în 1971-72 devine prima echipă din provincie, campioană națională, în 1973 trece pe locul II, iar acum, la sfîrșitul turului, din nou campioară!

În această toamnă, echipa națională universitară, formată pe scheletul celei din Timișoara (9 jucători) câștigă întîlnirea cu reprezentativa similară a Franței, la Timișoara, cu scorul de 6-3. Echipa tranzează avea avantajul a doi internaționali A și șase internaționali B.

Componenta echipei: 4 studenți la F.E.F. (Cornel Mitan, Petru Florescu, Rada Trnyancsev, Mihail Calimente), 6 studenți la I.S.E. (Marian Gheșu, Gheorghe Cindea, Mihail Comănic, Alexandru Ioniță, Radu Malangu,

pă de club, ci o selecționată a campionatului de primă divizie, o super-națională compusă din italieni, englezi, sud-africani, australieni, neo-zeelandezi) — scor 7-0; la Belona cu selecționata Belonei — scor 40-18.

Bine primită de galerie, echipa a avut o comportare exemplară și a jucat la adevărată ei valoare. Iată de ce zărele sportive italiene au elogiat cu cuvinte de sinceră apreciere echipa (evidențiați Florescu, Peter, Gheșu, Tătucu, Popovici, Ioniță) și pe antrenorul ei, despre care băieții ne-au spus numai cuvinte frumoase. Din păcate, îndatoriri de serviciu urgente l-au împiedecat pe foarte amabilul antrenor Mitică Antonescu să ne dea mai multe amănunte în privința echipei. Cei interesați le pot afla însă urmărindu-i întîlnirile.

● În anii socialismului, învățămîntul universitar a cunoscut o puternică dezvoltare la Timișoara. Reprezentat înainte de război doar prin Institutul politehnic, absolvit în 24 de ani antebelici, doar de 912 studenți — el cuprinde azi 4 institute cu 56 secții de specialitate. Pe lângă dezvoltarea impetuoasă a Politehnicii timișorene, s-au creat în anii noștri Institutul de medicină, Institutul agronomic și Universitatea, iarnumărul studenților la cursurile de zi, serale și fără frecvență a atins, în anul școlar 1974-1975, peste 14.400.

● Învățămîntul preșcolar cuprinde în anul școlar 1974-1975 peste 24.570 de copii, față de numai 8.590 în 1948-1949.

● Numărul liceelor de specialitate a crescut de la 8 în 1968, la 23 în acest an școlar.

● S-au înființat la Timișoara două noi licee de electrotehnică, unul de mecanică, unul de construcții, unul de textile și confecții; la Lugoj — un liceu de textile și confecții; la Jimbolia — un liceu de chimie industrială.

● În județul Timiș funcționează 21 unități școlare și 123 de secții cu limbile de predare germană, maghiară, sîrbă și slovacă în care învață 11.810 elevi în clasele I-VII și 1.660 în licee.

● În județ funcționează 305 case de cultură și cîmine culturale, 225 de cinematografe 704 de biblioteci cu peste 5 milioane de cărți.

Două minute cu RADU ZAHARESCU

Reporter: Ați prezentat o serie de spectacole în care a fost prezentă formația „Mondial”.

R. Zaharescu: Există o afecțiune a mea față de acești „Mondiali”. Iuliu Merca a ajuns, cred, la perfecțiunea necesară pentru a transpune sensibilitatea și gingășia sufletească în cîntec. Apoi o stîmpez pentru puterea de pătrundere, de angajare și vibrație a vocii sale pe Dida Drăgan, o adevărată „ciocîrlie” a muzicii noastre ușoare, fără însă, a o omite pe Mihaela Mihai, invitată acestei seri la Timișoara, care, sincer vorbind, s-a impus prin căldura melodioșilor sale.

Reporter: Cărui fapt se datorează succesul efemer al unei reviste muzicale?

R. Zaharescu: Spectacolul de revistă se aseamănă unei piese

de muzică ușoară. O fredonăm, dormim cu ea, iar apoi o uităm. Succesul trebuie căutat tocmai în maturitatea textului, în gradul de sensibilizare a spectacolului, în dozarea scenică a anumitor momente umoristice.

Reporter: Credeți că prezența unei vedete în spectacolul de revistă rezolvă această problemă?

R. Zaharescu: Există și este necesar un „cap de afiș” la un spectacol, o vedetă, dar care să nu reducă meritul ce revine colectivului artistic. De multe ori auzim: „M-am dus la spectacol pentru actorul X”. Dar Y nu a interpretat un cuplet tot așa de bine? Atunci?!

Reporter: Atunci, ce șanse acordată comediei?

R. Zaharescu: Comedia n-a murit. Ea trebuie doar redescoperită în fiecare cuvînt, în fiecare frază. Există într-adevăr diferite moduri de surprindere a comicului, a esențialului, care după preferințele fiecărui spectator dau un plus spectacolului, sau dimpotrivă. Dar niciodată umorul de limbaj nu va ceda în favoarea celui de situație. Îmi place nespun de mult Victor I. Popa, din ale cărui piese se desprinde foarte ușor elementul popular românesc, acea concepție învechită a unor părinți intelectuali, într-un fel.

Reporter: Deseori vă reîntîlniți cu publicul timișorean. Ce constituie pentru dumneavoastră fiecare întîlnire?

R. Zaharescu: Vin la Timișoara cu o neîfărmurită plăcere și cu tot ce teatrul pe care îl reprezintă are mai bun, pentru a mă revedea cu prietenii mei — spectatorii, pentru a dialoga de aici, din sala Olimpia, cu tineretul timișorean. Fiecare seară timișoreană o asemăn trandafirilor albi din parcuri, îmbătîndu-mă cu parfumul sincerității.

MARCEL ILIE

Fără jenă despre... jenă

De la madame Sans-Gêne încoace, pînă și copiii știu prin ce filieră a pătruns jena în dulcele nostru grai. Atîta doar că, alintat peste măsură, cuvîntul și-a luat lumea-n cap și la ora actuală e detectabil în grupuri semiclandestine (de cuvinte) de genul „de toată jena”, expresie intraductibilă, prin neasemuit de bogata ei sferă semantică. De pildă, se lăuda cineva în gura mare că vine de la un seminar „de toată jena”, semnificația depinzînd de imaginația ascultătorului; în alte situații, după relatarea cu lux de amănunte a unei scene mai puțin obișnuite, ea e calificată cu aceeași savuroasă expresie, după cum scorul dintr-o duminică al meciului Poli — Jiul a fost, firește... „de toată jena”. Ceea ce incită nedumerirea, în arhitectura amintitei expresii, este determinantul cantitativ, apărut și el din cine știe ce întunecimi de istorie, cu un tupeu specific determinantilor, care se bagă pe sub pielea anumitor cuvinte cu rang și nici posteritatea nu le mai poate dezmoșteni. Fenomenul este arhicunoscut, în special de cercetători, dar, oricît de avizați ar fi ei, se vede că uneori se lasă intimidat de aparențe, dacă în ziua de azi nimeni nu s-a încumetat să facă puțină lumină în sfera acestor relații, indiscutabil... discutabile. Cu catalogarea de circumstanță „expresie argotică”, se crede că s-a rezolvat problema, și așa i se dă apă la moară atît unuia, cît și celuilalt dintre cele două recalitrante cuvinte, care continuă să zburde fără permis pe gazonul oficial al limbii.

Și iată cum descreieratul substantiv, dîndu-se de trei ori peste cap, ca-n basme, se preface cu iuteala gîndului în adverb, apoi în adjectiv și, din ce în ce mai neoficial, în verb.

Despre cineva care se exprimă jenant s-a mai auzit și, chiar dacă realitatea nu-l favorizează din punctul acesta de vedere pe cel vizat, cel puțin lucrurile se petrec impecabil din punct de vedere ortoepic. Cînd însă persoana însăși devine „jenant”, atribuit unui șnițel de la cantina „U”, situația începe să devină, vorba predicatului nominal, jenantă.

Biata gramatică, ce-i e dat să îndure cu aceste neologisme invadatoare și cu cită răbdare trebuie să îngăduie ea plimbările prin întuneric pe propriile-i teritorii ale tuturor neisprăviților frazeologiei și a infatușilor snobi din ceata lui „Nu țî-ar fi jenă”, cînd autohtonul Moș-Rușine zace părăsit pe o margine de caldarim, cu nostalgia glorioaselor sale vremi apuse... și cu cită jenă trebuie să rabde, biata de ea, invazia cosmopolitelor argotisme, deja lipsite de jenă, de la o asemeneaafregedă vîrstă...

Sufocantă de indignare, va izbucni bătrîna într-o bună zi, printre suspine:

„Ce tupeu și ce ingratitude! De toată jena!... Morala! Să nu încălzești șarpele la sîn!...”

Ciudățeniile sinonimiei

În enigmaticul imperiu al argoului studentesc, evenimentele se precipită. Aud că, odată cu capitularea tradițională a vechiului an, simpatica noastră prietenă, celebra „De toată jena” a pierdut tronul în niște circumstanțe... firește de toată jena, din motive de inoperativitate prematură, capitulînd și ea volens-nolens, dar mai ales nolens, în favoarea tinerei rivale „De comă” și, luîndu-și picioarele în spinare, alături de ex-aliatul și ex-întreținătorul ei, '74, purces-au tous les deux cu jale spre cine știe ce zări de-argotisme pline. Ni se aduce la cunoștință că nici noua „Miss-Argou” n-a supraviețuit, destinul ei îndreptățit concludent avertismentul străvechi și nou întotdeauna ce vizează săpătorii amatori de gropi pentru alții, neamatori. Prea clar nu se știe nimic, se zvonește însă că motivul care a determinat catastrofa strălucitoarei „De comă” pare a fi imposibilitatea ei (și în egală măsură a aliaților) de a argumenta științific, cu probe, originea-i sănătoasă, adică descendența normală, ne-maladivă; se spune chiar că preafrumoasa înscăunată ar fi urcat în mod necinstit treptele ierarhiei sociale, printr-o condamnabilă mezialianță la care l-a determinat cu perfidie pe onestul „comă”, vlăstar al nepătatii familii mediciniste. Ba mai mult, tentată irezistibil de hlamida snobă a franțuzismului, începuse să-și semneze deciziile cu pseudonimul „De comment”, în care „de” juca rolul de particulă de noblețe, iar restul... cine poate ști, cu excepția poate a obscurului Sfînt Sisoe, apărător al blatîștilor?!

Detronată deci și ea în timp record în urma unei istorice lovituri de argou, „De comă” (sau, dacă vreți să-i spuneți, cum îi mai spun încă unii, „De comment”) succumbă, în favoarea modestei „De groază”, lipsită, e drept, de șarmul exoticului, dar posedînd farmecul sănătos al autohtonului milenar.

Cu o neînfîntă ambiție de a persista „în funcție”, viguroasa nou-urcată pe tron începe o impresionantă activitate de autoeducare și, nu fără a face unele concesii micului snobism literar, se intelectualizează rapid și iremediabil, evoluînd la treapta superlativului absolut, unde, subit emancipată, își spune cu importanță „De Hoffman” și se autoiluzionează infantil, legănîndu-se pe balansoarul oficial. O noutate de ultimă oră mă avertizează că, după toate probabilitățile, răsfațatul nu va mai dura cine știe cît, fiindcă din umbră completează amenințător, cu o mare armată de mercenari, înspăimîntătorul „De stress” însă neînvins între hotarele împărăției, misterios pînă peste poate, de origine anglo-saxonă se pare, dar care mai recent își renegă orice descendență, dîndu-se drept „cetățean al universului”.

Atîtea ciudățeni peste ciudățeni incită nedumerirea, cu atît mai mult, cu cît, la urma-urmelor, nici una dintre pretinsele „Miss Argou” nu aduce nimic nou sub soare, avînd cu toate un inconfundabil „aer de familie”. Iar scuza că această cumplită competiție n-ar fi, de fapt, altceva decît spălarea rufelor în familie... sinonimică, îndeletnicire complet pozitivă, inofensivă și gospodărească, nu este suficient de serioasă pentru pretențiile firești ale unui argou studentesc.

ELENA PARPALĂ

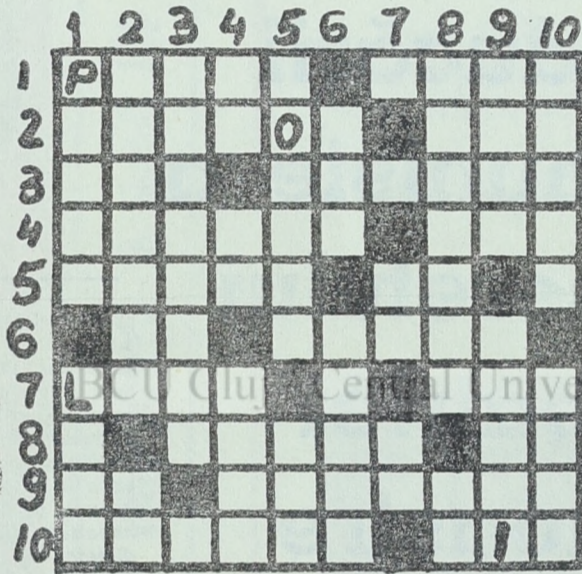
SURPRIZĂ CU POLI!

ORIZONTAL

- R**
1. Luminos — viu
 2. Nepăsător — clar
 3. Alert — întreagă
 4. Unicat — colet ! !
 5. Denivelat — nu
 6. Estetic — ușori !
 7. Deosebit — inomici !
 8. Guraliv — pene !
 9. Caiși — sterp
 10. Stingere — tată

VERTICAL

- E**
- B**
- U**
- S**
1. Treaz — curajoasă
 2. Liniște — carie !
 3. Agitat
 4. Mieii — acaț ! — slab
 6. Esteti — ușori !
 6. Amant — coaptă
 7. Ude ! — caiet !
 8. Căutată — fete !
 9. Tăcute — învechi
 10. Diferiți — azi

GHEORGHE CRIȘAN

STUDENTEȘTI

Biverb 10, 5)

N P

(Triverb 4, 2, 12)

S D L A T

Ing. G. ASACHI

Uite mindra !

Nu e mindra !

VIORIEL VORONCA

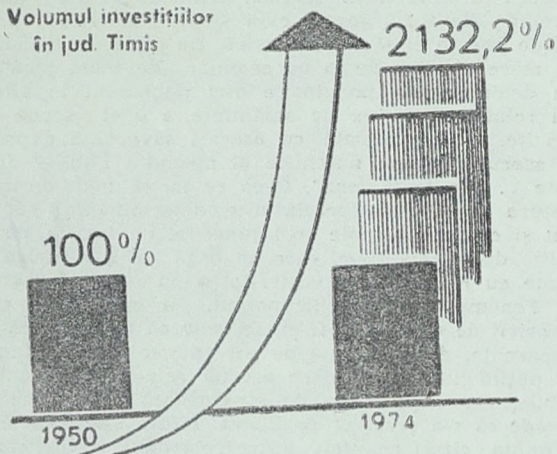
Colegiul de redacție

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), CONSTANTIN VINTILESCU (secretar general de redacție), ELENA PARPALĂ (redactor șef adjunct), NICOLAIE CORA, DORINA ROTAR, VIOREL STĂNCULESCU, ADRIAN BEȚIU, MARCEL ILIE, FLORIN DECIS, ALEXANDRU POSTOLACHE, OCTAVIAN TOBESCU, PETRU COOȘ, ALINA PIRVU, DAN GĂRLEȘTEANU.

Tineretul și progresul moral reprezintă două coordonate esențiale ale viitorului patriei noastre socialiste. Ele se presupun reciproc, se îmbină, se completează organic. Și împreună cu celelalte procese definitorii ale progresului social al țării (economice, politice, spirituale), se integrează într-o unitate superioară, dialectică, coerentă, ce are în centrul său omul cu trebuințele sale și aspirațiile sale. O societate mai bună și mai dreaptă pe pământul României, ca de altfel în orice altă parte a lumii, este de neconceput fără un tineret crescut, format în lumina unei strategii adecvate a progresului moral.

Prezent în mod activ în toate sferile activității sociale, în producția bunurilor materiale ca și în crea-

Volumul investițiilor în jud. Timiș

rea valorilor spirituale, în conducerea treburilor obștești, ca și în efortul de largire a orizontului cunoașterii, de educare și autoperfecționare a personalității sale, tinerul de azi este nu numai puternic conformat, ci și intim implicat în opera istorică de transformare structurală, socială și națională a societății, de edificare și consolidare a civilizației noi, socialiste și de trecere spre civilizația comunistă. Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, constituie însăși strategia globală adecvată a progresului social pentru această măreață operă istorică în patria noastră în următorul sfert de veac. Într-adevăr, acest Program, scris pe bună dreptate cu majusculă, înseamnă o largă și cuprinzătoare deschidere spre viitor, o cutezătoare, dar realizată alternativă la starea de înapoiere a țării noastre, la inechitățile sociale și la tezele morale generate de vechile rânduiri capitaliste. Angajând întregul popor la această acțiune conștientă de creație istorică, Programul se adresează în mod deosebit, cum e și firesc, tineretului, capacității sale creatoare, elanului și inteligenței sale. De aici decurge marea răspundere ce revine întregii societăți, comuniștilor și organizațiilor de tineret, școlii și familiei, în instruirea și educarea tineretului pentru muncă și viață, pentru viitorul comunist al patriei noastre.

Construcția viitorului comunist al națiunii noastre, strategia acestei construcții, implică în mod organic o amplă construcție morală a omului, o strategie adecvată a progresului moral. Ideea a fost amplu argumentată și clar formulată în documentele de importanță istorică ale forumului suprem al comuniștilor din țara noastră întrunit la finele anului trecut. „Organizind și conducind măreața operă istorică de făurire a socialismului și comunismului pe pământul României – se arată în aceste documente – Partidul Comunist Român acordă o atenție primordială făuririi unui om nou, cu o conștiință înaltă și înalte trăsături morale, promovării unor raporturi noi între oameni, afirmării depline în toate sferile vieții sociale, a principiilor eticii și echității socialiste”.

Strategia construcției, în plan moral, a personalității omului nou a fost elaborată în timp și adaptată de Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român sub forma și în substanța unor reguli de conduită în societate pentru comuniști, pentru tineret, pentru toți oamenii muncii. Codul principiilor și normelor muncii și vieții comuniștilor, ale eticii și echității socialiste face parte integrantă din Programul partidului pentru deceniile următoare. Ținând seama de năzuința de veacuri a oamenilor muncii spre dreptate și justiție socială, de lupta continuă a forțelor sociale înaintate împotriva inechităților izvorite din structurile epocilor anterioare, normele și principiile eticii și echității socialiste se sprijină pe un sistem de valori morale care, în ansamblu, caracterizează un nou tip de societate, un univers uman inedit.

Evident, fiecare orinduire socială a generat și a creditat istoricește anumite principii și reguli morale dintre care unele, cele exprimând principalele raporturi de clasă, au fost statuate ca norme juridice. Astfel s-a conturat o morală a relațiilor de exploatare a omului de către om, o morală a asuprii și inegalității între popoare și națiuni. O asemenea morală era menită să justifice inechitatea, egoismul feroce, fericirea claselor privilegiate în contextul și cu prețul mizeriei materiale și spirituale a maselor largi de oameni ai muncii. Dar societatea, în dezvoltarea ei, a generat treptat noi deziderate și valori morale, aspirații legitime spre o lume mai bună și mai dreaptă, spre o lume în care să dispară orice

inechitate și înjosire a omului. Orinduirea socialistă are menirea istorică să elaboreze pe deplin aceste valori morale pentru a le integra organic în viața și munca oamenilor.

Principiile și normele morale ale societății noastre socialiste, așa cum au fost ele formulate de Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român, sint expresia noilor structuri economice, sociale și politice, învederind faptul că, o dată cu înlăturarea proprietății private asupra mijloacelor de producție, au fost defrișate rădăcinile exploatarei capitaliste și ale asuprii naționale. Noile relații sociale se întemeiază pe proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție, pe principii noi, socialiste de repartitie, pe intronarea echității în toate sferile muncii și vieții sociale. Vizind construcția unei societăți drepte, pe măsura celor mai înalte idealuri ale omului eliberat de orice fel de asuprire socială și națională, Congresul al XI-lea al partidului apreciază

Strategia progresului moral și exigențele educării comuniste a tineretului patriei noastre

că înaltele norme și principii ale eticii și echității socialiste „trebuie să devină codul muncii și vieții, îndrumar de conduită în societate al comuniștilor, al tineretului revoluționar, al tuturor oamenilor muncii din patria noastră”.

Adresându-se în primul rând comuniștilor și tinerilor, viitorilor comuniști, codul moral al societății

Producția globală agricolă

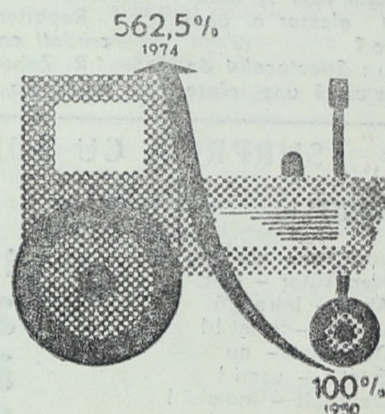
noastre socialiste preia și transformă în norme morale generale o seamă de prevederi importante ale statutului partidului. Se exprimă astfel ascensiunea morală a poporului nostru, procesul formării și ridicării tineretului și tuturor oamenilor muncii la înălțimea exigențelor politico-morale ce stau în fața comuniștilor. Pe primul loc au fost așezate asemenea îndatoriri fundamentale ale membrilor de partid cum sint cele privind slujirea cu credință a cauzei partidului și poporului, cunoașterea și înlăturarea politicii interne și externe a partidului și statului, a Programului elaborat de Congresul al XI-lea, apă-

rarea unității de monolit a partidului și a legăturilor sale cu masele, solidaritatea cu toate partidele comuniste și muncitorești, cu toate forțele progresiste, antiimperialiste din lume.

Unele norme ale codului nostru moral consacra raporturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor față de patria socialistă și față de cuceririle revoluționare ale poporului. Și găsim astfel consacrate ca înalte principii morale acele norme și raporturi juridice esențiale de îndeplinirea cărora depind însăși ființa, neatarnarea și propășirea patriei socialiste. Totodată se evidențiază întrepătrunderea principiilor și normelor morale cu cele juridice, deplasarea acestora din urmă spre cele dintii, a căror forță rezidă în profunzimea convingerilor, în sentimentele și conștiința socialistă a oamenilor.

Focarul care vitalizează ansamblul normelor codului moral este principiul muncii, al muncii creatoare, puse la temelie vieții sociale, ca îndatorire fundamentală, de onoare a omului nou. Munca reprezintă unicul mijloc de afirmare a omului, a esenței sale, singurul criteriu de apreciere și promovare a cadrelor. Pasiunea profesională, dăruirea în muncă, caracterizează și diferențiază oamenii între ei. În temelie acestui înalt principiu moral, întreaga activitate de instruire și educare a tineretului, începând din familie și continuând în școală și în viață, trebuie să se bazeze pe cultul și prețuirea muncii. Integrarea organică a învățămîntului cu producția, cu practica vieții sociale, constituie caracteristica esențială a procesului formării omului nou. De aici decurg înaltele exigențe ce revin societății de a as-

Dezvoltarea parcului de tractoare

gura întregului tineret, tuturor cetățenilor, șanse egale în vederea însușirii unei calificări profesionale adecvate, socialmente necesară și utilă, într-un domeniu sau altul al vieții sociale. Perfecționarea necentenită a pregătirii de specialitate, a competenței profesionale și a orizontului cultural-științific reprezintă înalte cerințe morale pentru toți membrii societății. În mod corespunzător, profilul moral al omului nou se definește prin intransigență revoluționară împotriva disprețului față de muncă, împotriva tendințelor de parazitism și căpătuală, împotriva încercărilor de însușire de bunuri și avantaje sociale fără acoperirea corespunzătoare în muncă. Climatul moral configurat de principiile și normele eticii și echității socialiste barează canalele alimentării și menținerii tarelor morale apărute în contextul relațiilor sociale bazate pe exploatarea omului de către om, cind munca era considerată o povară, o înjosire, o cauză degradantă.

O latură importantă a personalității omului nou este necesitatea însușirii concepției revoluționare despre lume și viață a clasei muncitoare – materialismul dialectic și istoric. Aceasta presupune, în primul rind, însușirea temeinică și traducerea în mod conștient în practică a Programului Partidului Comunist Român care reprezintă aplicarea creatoare la condițiile interne ale țării noastre a marxism-leninismului. Dar, firește, aceasta înseamnă implicit largirea și adâncirea orizontului cunoașterii, ascensiunea tuturor spre treptele tot mai înalte ale culturii spirituale, însușirea a tot ceea ce a creat mai bun, mai valoros mintea omenească, revoluția științifică și tehnică contemporană. Corolarul acestor exigențe morale constă în înalta intransigență față de concepțiile de viață burgheze și mic-burgheze față de reminiscentele și influențele mentalităților și ideologiilor lumii capitaliste, față de prejudecățile mistice, ca și față de orice forme de manifestare a obscurantismului și înapoierii culturale.

Construcția personalității omului nou în procesul revoluției și construcției socialiste va include într-o osmoză tonifiantă asemenea trăsături morale, profund umane, cum sint cinstea, sinceritatea, curajul, intoleranța față de minciună și ipocizie, promovarea consecventă a noului.

Înalte cerințe morale sint așezate și la baza relațiilor de familie. Acestea trebuie să se întemeieze în mod exclusiv pe principiile eticii socialiste, ale respectului, afecțiunii, și egalității dintre soți, creîndu-se astfel climatul propice educării copiilor pentru muncă și viață, pentru viitorul comunist al patriei.

Iată, într-o primă aproximație, marile exigențe ale formării tineretului patriei noastre în lumina strategiei progresului moral, parte integrantă a Programului Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

IOAN S. MUREȘAN